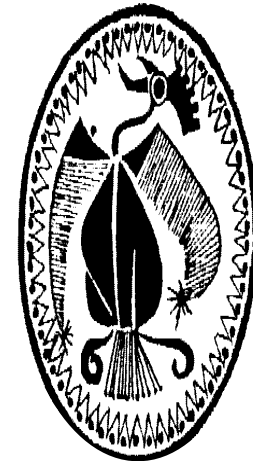

Мирослав Лукић
КАРНЕВАЛ
КРАЈ ШУМСКЕ РЕКЕ

Песме
из романа УЈКИН ДОМ

Припремио за штампу
Саватије Иг. Митровић (1939 - 2001)
Приређивач Есмер Белатукадруз
Редактор Димитрије Лукић

Књижевноуметничка радионица
рукотворених издања
ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ
Београд, 2003.

Колекција ЗОНА ПРЕЛИВАЊА
Уредник Иван Лукић
Објављено у 53 библиофилска примерка
**Књижевноуметничка радионица рукотворених
издања ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ**
Београд, 2003.

Наслов изворника
FLORA DE LA MUN] E
(краљ хомоља)

Песме Боре Мишљеновића (1919 -1977)
Сакупио, средио и на свет издао:
Мирослав Лукић
Колекција ФЕНИКС, 1
ЗАВЕТИНЕ, Београд, 1993.
Тисак
Књижевна мануфактура Лукић и Тодоровић
50 стр.

*

Штампано у 105 пр.
(Поводом десетогодишњице постојања **ЗАВЕТИНА** Годину дана
после тога, издавач и песник М. Тодоровић је умро, 1994.)

Мирослав
Лукић

Песме
Боре
Мишљеновића

Из романа УЈКИН ДОМ

Copyright © 2003. by Miroslav Lukić
Copyright © za Jugoslaviju ZAVETINE Plus ultra

Ова публикација у целини или у деловима не сме се умножавати, прештамповати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средством дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач, према одредбама Закона о ауторским правима.

W E B - S I T E
W.W.W. ZAVETINE. COM

E - M A I L
ZAVETINE@VERAT. NET

(Мартовска ноћ)

Ноћ, ноћ поред Пека,
ноћ, и топи се снег,
ноћ, и набујала река
хучи и руши речни брег.

Висибабе, љубичице, кукурек,
уштап, јазови, крик и крило сојке,
измамили су хајдука у врбак,
у мрак, податан, као очи девојке

Унаоколо све је заклон; мрак -
не помаже хајдуку да буде јачи,
он је, омамљен, довољно јак,
из њега зло лепотом зрачи:

топи се, као последњи снег,
руши се, као речни брег -
кад крик ноћне птице, ко тег,
претегне, и загрљаји, руку стег.

(Мотив из Босиљковца; Дубраве)

Салаша, околина салаша - питкија
од сока боровнице, од кваса;
наставиће се, наставља се
бекство одавде, као од ужаса.

Како је овде било уочи
последњег рата! На падине су, ко снег,
падала непрегледна стада бела.

Шездесетак фијакера, свирачи, иха,
уз прасак преломача и песму,
по бадњак, из суседних села,

долазили су. Већ годинама
не долази нико. Зар
су изумрли, или забрањени обичаји?
"Трте мрте - кажу - јебо вајду ћар!"

3

(Пролеће у Хомољу)

Што узлеће високо, све више,
чему се радује пева, о чему пева?
Да ли се напила јутарње
светлости и јоргована изнад Кучева?

Или је радују отворени пупови
и клије што вуре из семена?
Можда је разгаљује дивља крушка
у цвету: мирисна шумска пена?

4

(Традиција и поезија)

Све ставити на тапет - традицију, себе, свет.
Журбу и оклевање, баре и брзавије
Апсорбовати неке ствари, може уметник.
Од спокојства су боље трзавије

Народни дух и језик за правог писца
значе што и брус, тоцило за косу, нож.
Фолклор је зденац из кога пијем,
из кога извире питка вода, још и још.

Књижевни критичари немају апотекарске
теразије: они мере онако од ока.

Малих људи у успону књижевни отров
делује јаче од гнојења, стрептокока.

Књижевници и фарисеји подижу јазове
у душама: наврћући воду на свој млин
Лекције о поезији - лекције варошких уча -
гуше, ко воњ карабита, ко плин

Бивше калфе, бивши шлосери, абације,
бивши учитељи - постадоше фатум.
Све треба разложити, оспорити,
испитати, појаве, догађаје, датум.

Вода се може разложити на просте елементе
Атоми такође Шехерезада прича своју причу
да одложи најгоре, да завара цара.
Ко мрави, безбројне слике, полако се мичу,

стварности огромне, а затим се распршавају, чиле
као да их расипа у неповрат какав враг.
Песник урања у предање, њуши дим дувана,
угао улице, трг, обичај, улази у траг:

улази у траг - прво себи. Хватајући нека
сећања, слике - из свог угла - хвата нит
неухватљивих ствари. Поезија, као усисивач,
усисавајући, ко левак, ствара своје Верују, бит.

Поезије се све - тиче: Венус Вулгивата,
Венус пандемос, Венус ураниа, црна лала, крин
Укрштајући светове, времене, расположења,
микросмосе, од отрова справља вератрин

Курс писања поезије траје на неодређени
рок. Није то некакав кратки течај
лепог писања. Већ прилика да се
направи и објави - потпуни стечај.

Стечај, пре свега, многих заблуда, опонашања.
Ко камен кад се баци у вир, па пљусне,
поезија је бумеранг, а одјек њен
упоредив је са извештајем са територије трусне

Уобразиљом вођен стечај, ширином збиље,
дубином мита, традиције, fine интуиције,
без застајања на половини пута
уз благослов несумњиве индиције

Надахнуће је развој развоја, када дух
стекавши полет, силу инерције, кондиције,
иако у кругу зверињака, легла страве,
не губи присебност, веродостојност транскрипције

Надахнуће је плод ишчекивања, несанице,
настојања, млађа сестра зближавања, пречије
Оно расте из хумуса и пење се уз врбе
и раките, као павит крај шумске речије

Све је прилично тужно, обесхрабрујуће,
крто, сивкастотруло као старе даске,
нагрижено - не влагом, већ сумњом.
Садашњост нема лице (скривају га маске).

Наличје је добило опште право гласа,
не отиче, остаје у ситу, у талогу труња.
Дуње опадају и нестају. Зиму не презимљују
дуње једре, већ слатко од дуња!

Успомене су оставштина протераног Христа.
И кад су склоњене у мрак трапа, подрума, тескобу,
оне су четврто агрегатно стање
које чува легенду о себи, у соби и гробу.

Не пет минута поезије - доћи ће, споро, Немогуће!
Ничија није до зоре горела, па неће ни белај.
Такве ми поруке шаље надахнуће
Тим порукама је испуњен и Бескрај.

Треба да пожурим полако у сусрет свему,
све чека на мене: најскупље српске речи,
слике заборављеног краја, немупти језик,
гајде, краљице и краљеви, и биље које лечи...

5
(Краљ Хомоља)
Воји Марјановићу
Ратомиру Марковићу

Пробуди се, пробуди,
са твоје веранде
ћуприја на реци
жути се ко дрен
Овце лижу малтер,
шалитра зид једе,
ластивице лете
узводно уз реку
и прелећу брвна,
брвна преко реке,
вратић и раставић
и водену дрезгу.
Отвори око,
тако, тако, хоц, хеј!
Тако бела, хоц,
хајде, бела, хеј!

Ластавице од пљувачке
врба и од перја
гнездо лепе
под верандом
са које се вода слива
пљуска кратког,
ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ.

Устани, хоц, устани,
на вапнару врви
села деведесет,
жандарми обукли
парадна одеа.

Бајонети блеште
као којке леда
испод којих лежи,
ко риба на сувом,
непомичан, миран
Краљ од Хомоља.
Устани, хајде, устани,
и дохвати влас
из косе, или нокат,
ил нит из доламе -
амајлију против ножа,
метка, црвенога ветра.
Три жандара, три русаље
гледају се испод ока.
Укрстивши бајонете
Док га бивша жена
лесковим прутићем бије
Нико више и не мисли
шта ће бити у заранке
кад се вапнар разилази,
кад га натоваре
на камион и понесу

према гробу без белега,
ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ?

- Кога будиш, учениче?
Коме је још стало
до истине, реци?
Зар она није закопана
у гробу без крста?
Не спомињи више
вашар и смрт Краља,
ни зарђала копља
на варошком гробљу
обрасла бршљаном,
поглед на Кучајну,
поглед са Ракита,
Зеленик, Лазнију,
гнездо ластавица,
веранду и вашар,
нити тешке речи
Слава, Љубав, Смрт,
Срећа, Част, Истина,
јер не могу, не могу
да поправе свет,
ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ.

Устани, најзад, устани,
не говори тако,
пожури за женом,
пожури у шуму,
учитељицу гура ветар
у пожар заласка!
Шумар се чуди како
ветар и пожар распасују!

Шумар је наишао пречицом
као и учитељица,

трагом препелица
и јоргованске измаглице
Устани, зар се бојиш
да пожар заласка
не сагори све?

Угушићеш се на веранди
у диму густом јоргована,
ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ.

- Пустите ме да сањам,
учениче, уз присуство
ластивица, неке ствари
најбоље је преспавати.
Част једино чува сан,
пропадање, а не љубав.
Јер она је, као кромпир,
кажу: на овоме цвета,
а рађа на оном свету.
Поломићеш ноге за оном,
која жури за тобом.
Не можете, не можете се
сусетићи никада и нигде:
Љубав је као дан и ноћ,
као ноћ и дан,
ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ...

6

(Краљице и краљеви или истеривање Беле, злог духа)

Дивље руже, много дивљих ружа.
Неизвесност, ко одлагање, све је тежа.
Напредујем спорије од пужа.
Прелазим, миш по миш, преко границе
кроз врежа мирисних ладолежа.

Шта се крије у Живој књизи
већ иза следеће странице?
Понор, буквик, изворчић, ил глог?
"Чујете ли ме, молим вас!"
Ко то зове? Вила, русаља, или Бог?

Или је то дух сталактита и сталагмита?
Дух пећине, тамног вилајета, неукротив?
Вршњак тотема змије, првобитне религије?
Бела? Зову га тако, јер није бео, напротив.

Може ли о њему понешто да извести
предосећање и немир падалице, њен пол,
њено откривање наготе, грчеви,
крици и зној, кошмари и бол?

У каквом је сродству с гајдама, пеленом?
Шта кажу о њему орске игре: дрд, Жикино,
препишор, добошарка, лаширеш, тодорка,
нересничко, ора лок, поп Маринково, Тасино,
трипазешће, ђорђонка, остраганка,
батрна, хој бајац, ђурђевка, полоска, арабао,
тројанац, данцу, осмапутка, шикц, кобиљанка,
заврзлама, јута, влајна, цуца, галауна, кацао?

7

(Повратно коло)

Чега се бојим? Пустоши ове куће?
Или злог духа у себи, малих оаза
завејаних песком пустиње, жутим,
порива бескрајне туге - камиказа
прошлости, пробуђене, присне, упорне?
Кошмара, привиђења, усамљене врбе
у свитање? Или је то залудно хтење?

Кад красте срастају, онда и сврбе
Лепоту зауставља нестрпљење
Рођен сам у зодијачком знаку Рака.
Свитање каже: Спавај, твоје су очи уморне

Шта чекаш? Не ваљда почетак Смака?
На мучна сећања и ноћну тишину
ја ни као младић нисам био имун:
Нек одиграју до краја свој плес.
Исједићу своју душу као лимун,
изгубљене године, промашаје, стрес.
Ко испод поклошца лонџа ври, ври.
Нек напokon то што се кува искипи.

Мој прави завичај су - Хаваји.
Богиња вулкана, Пеле, смеши се, ко с репродукције,
лик хавајке. Нек потпири ватре
у кратерима и изазове нове ерупције

Нек угашени вулкан поново проради,
неће то бити катастрофа прва,
нек из утробе океана покуља лава
и створи нова лепша острва.

Велика је тајна - осмех Богиње вулкана,
са Хаваја зрачи и отвара сваки пуп.
Никад нећу заборавити ништа.
Сваки је заборав гори од мућка, глуп!

Сачувао сам у себи сећања драгоцена.
Не кидам везе. Не призивам смирај.
Рана је почела да зараста. Повратак
из затвора је, као зид тек офарбан. Не дирај!

Србија је имала своје море - на Голом
отоку. Уживање у злочину, какво ни сомнабуле

сподобе не би смислиле, испуњава ме болом
и језом, ко острвљене, крај Голог, ајкуле!

Ма шта да кажем више, дворски историчари
и удворице би на неки начин оспорили.
Ко и сви верни пси, ни за шта се друго
нису, осим за свој комад, изборили!

Наши се путеви, зар не, разилазе?
Етохо страва, ти настави даље
Њо, пре тога подрежи израсле нокте,
опери кржаве руке, скини са тела маље!

Знам да те много привлачи Европа,
Бела Демонија, освајање, као лоз
који доноси велику суму. Шта те овде
задржава? Иди, да не закасниш на воз!

Пут је пред тобом отворен,
на њему се нико ничега не стиди.
Док још руке, образи и усне,
и читаво тело бриде - иди!

Месечина на страницама књига,
на чаршаву, не убија блиске слике,
она их сенчи нежно и стрпљиво
док не добију модру боју перунике

Ветар се притајио, али самоћа зјапи,
као ветар вулкана, као повор провалије,
ветар се притајио још у сумрак,
али сета у очима није

Она лови неухватљиви смисао, у стег,
година минулих, прави тренутак, место за дисање
пуним плућима. Ко магнет привлачи узвишен брег

изнад Дунава и Саве - Брег за размишљање

Сети се октобра на измаку, сусрета
код Ружије, у рани зрнца соли.
Пратило нас је бабље лето као пси,
хиљаду погледа, проли, проли, проли.

Ако је неко довољно луд буди му читалац.
"Кад не може досећи савршенство Створење пати
и његов јецај је једва чујан, шуптање свиле" -
тако некако пише Борхес. Најважније је препознати

сенке и невидљиве полуге епохе, суђења
учестала, сатеривања демократије у резервате,
партијску бирократију (братију),
друштвена гета за студенте, грађане демократе

Конје које неко вуче из позадине
Ко неке вести никада у штампи не објављује?
Ко од народа прави - стадо, од личности - лутке?
Ко заверу сатанску против народа кује?

Ко дух у младићима запаљен, као многе свеће
у црквама, гаси? Парламент - тиранија фразеологије?
Ко уништава биље? Ко под плаштом карикатуре
демократије намеће закон зоологије?

Ако је грађански рат прошлост, будућност
револуција - шта је садашњост? Тиха језа?
Није ли од свих премиса, Потемкинових села,
најбоља синтеза - она у лишћу - фотосинтеза?

Толико је очигледно: свуда, свака клика,
има своја стада, испаше, појилишта, предводника.
Биље, стварањем кисеоника, за плућа планете,
чини увек више од стоке и врховника.

Кошмар од синоћ, ко пањ запаљен,
ко зна, у ствари, од када дими, тиња?
Књижевни живот није ни изблиза оно
што би могао бити, већ - пустиња.

Читаве обреде гушења истине - докле крити?
Какве су шансе онога који стоји по страни, башка?
Књижевност шездесетосмаша вози се у локалу
на линији Крагујевац - Сомбор - Рашка.

Бесумње, у душама се рика слеже
Иако је прошао септембар,
рика још траје јеленова
у барањским ловиштима; новембар.

Етохо, лаж и страх су ти својствени,
ко што је жени лаж слатка, и грех.
Свему цена има, цена твог полета
премашила је и највећи цех!

Нека наивније душе и поете,
којима никад није заблуда и дивљења доста,
посвећују теби узвишене сонете,
ја имам преча посла.

Не, не чекам љубав, већ вештицу
да узјаше метлу (предмет место уда).
Ко поверује, с ове стране гроба, жени,
мора да је лаковерна луда.

Чак и оне најпаметније
и најлепше, сувише су уске
памети. И у много чему,
нажалост - праве гуске!

Привлаче их чизма,
власт, рачун, новац, граја.
Слађа им је од лажи
и греха заједно - издаја.

Упознао сам их боље
него сопствени џеп.
Што нека изгледа чедније,
то ситније штена штеп.

Колико пут ни својим очима
нисам могао да поверујем!
На жени не вреди ником
истину да истерује

Нека опрости Богородица,
молим за опроштај и моју мајку.
Жену су младићи довели из бајке,
нек је непорочно зачеће врати у бајку.

8

(23. август 1971. године)

Лепо си све то смислио, Боже,
у тихо сунчано летње поподне
Изненадни долазак и одлазак анђела,

спуштање завеса, скидање коже
Мрак шуме непрегледне, непроходне
Сласт и бол дрхтавих тела.

Судар тела кратак, разоткрио
је право стање ствари.
Титрави пламичак свеће
плану: не тело, већ душа - крвари.

Анђео је исчезао кроз капију родног дома,
упекла је над двориштем и сојаком звезда псећа.

Чини ми се да је сенка дуда преко пута
била пребачена преко плота, као врећа.

9
(Савремена историја)

Нема краја. То је само застој.
Станица у бескрају за нови скок.
Ни почетка нема, звезде у низу.

Све што је било, поново следи.
Нерд је као грип, душин шок.
Оно што изгледа далеко, сасвим је близу.

Музика, коју доносе таласи океана са Хаваја,
помешана с ветром и пепелом, са острва корала,
повезује најудаљеније ствари и језике,
снежне врхове Арктика, Антарктика, Анда и Урала.

Невидљивом је везом опасана планета.
Шта значи кидање те везе и пар деценија
(кад је дух слободе затворен у боцу)
у односу на величину протеклих миленијума?

Своје место у бесконачном, ко уступи
силама Беле Демоније, вулгарне глорије,
смањује изгледе наде и размере свега,
тумарајући без циља слепим улицама историје

Два писма која никада нећу упутити
говоре о племенитом поносу који се заснива
на врлинама и таленту корисном свима.
Уздигнутост и величина душе се скрива.

Порок ће се ипак поклонити врлини.
Врлина, иако скрајнута, има највеће шансе
Шта зна комунистички песник о анђелима?

Безбожници каде просторије комитета
с кадионицама. Производе дим и маглу.
Изгубивши смисао за нијансе

Нек Оскара Давича и њему сличне слушају
и читају љубитељи уводних реферата.
Мене су нечем другом учили говор и језик
културна смотра народа, мама и тата.

Песнике не убијају, као коње, имају
за то много других, перфиднијих начина.
Мртви песници животворнији су од многих живих.

Поезија поубијаних, у време кад је стихија
давала укус и боју преврату, попут папрених зачина -
стрељањима без пресуде, проговориће уместо кривих.

Ниједан злочин не сме да остане мистерија.
Мртви песници су непоткупљиви сведоци првог реда.
Поезија је опасна, неуништива материја.
Из сваког необележеног гроба једно око гледа!

Васколике садашњости у прошлости је корен
Свет се не осваја на о-рук, ма колико се труде
Нови поредак није из ничега створен,
мада од ништавила креће у заблуде

Прошлост није сатен, није, богме, ни писмо,
да се у навали срџбе поџена у комадиће
Јер онда би мишеви највише постигли
пошто имају изврсне секутиће

Истина, истина! понављам као у бунилу.
Она ће доћи, ненадано, не уз смернице,
већ као бегунац за којим су овде
већ поодавно расписане потернице

Призивам Истину, јер хоћу да склопим
све ситнице у нераздвојну целину.
Стрпљење, анђеле мој, твој сам, без поговора
поданик. Замрси ме, као олуја детелину!

Кроз иглене уши истина се пробија,
ко расковник отвара заклоп века,
чудом, вољом Божијом. И кад на нос избија,
она омекшава и чини чвршћим човека.

Тамно је, као у тамници без иједног зрачка.
Владајућа клика има безброј финих турпија.
Зоологија је смислила погубну игру миша и мачка.
Исход се свуда види: свакодневна апатија...*

*

Када се човек напоскон суочи са неумољивим фактима, са неповољним околностима, ризицима, са почетком старења, сложеношћу односа са другим бићима, епохом, са свим својим претеривањима и строгошћу, са оним што ће бити после (рата, живота, неког подухвата), са обавезама према вечности живота, са обзирама, грешкама, са љубављу, са неизвесношћу, са Богом правде, Богом јединим - а са свим тим ја сам био суочен 4. новембра 1971. године (у време привремене забране растурања часописа ВИДИЦИ. Кад неко једног дана све забране листова и часописа зумбира, нека као прилог све Одлуке јавног тужилаштва

(Заступник Оптужнице Срба пред Богом)

Читао сам кроз двоглед
који се зове Свето Писмо, ред по ред,
најтамнији лист у судбинској књизи
српског народа: пренеражен и блед.

Видео сам Светога Саву, с леђа,
и чуо: Као што стадо појури на појилиште
тако сте и ви скренули с друма у шуму!

Ко вас води? Оно што понижава, вређа?
Као заступник Оптужнице пред Богом,
ја већ годинама имам на уму
аргумент: Бараба вам је извор зар?

Све што вас је снашло, од губе до лишајева,
од беле куге до пропадања, смислио је
Бараба уз помоћ кртица, слепих мишева!

29. новембар 1971.

Београд, као прегршт подвала, сумира), као и са мрачним степеништем које води према врху Пирамиде. Писао сам стидећи се моћи комунистичких јањичара. Стид је био непробојна, свемоћна, последња одбрана од лажи, подвала, демагогије и протува, као и пркос. Као вера, пре свега, да ће све то једном нестати као кошмарни сан. Чинило ми се да ствари почињу да заузимају места која њима одговарају, што на први поглед има извесне сличности са савршеним нередом, и човеку преостаје једино његова Личност као огроман рудник, терет, можда кајање због почињеног истинског греха из нехата, из најбоље жеље, из жеље да се све докучи. Човек мора да призна толико тога, ако ником другом оно себи. И тако почиње да личи на богочовека, на

оног који из себе гради поредак, који одражава испреплетеност свих веза са видљивим и невидљивим светом. Поредак колико чудовиштан толико фантастичан због обиља веза које постоје и које треба учинити видљивијим, пре свега себи, јер тако ће постати јасније и човечанству. Зашто је Истина важна? Епоетична и антиуметничка основа епохе и прозаична атмосфера свакодневнице фактички подвајају човека и биће. То је сасвим могуће у варварским друштвима која могу да живе без истине и да им за њихово постојање она није потребна. Криза модерног човека у социјализму намеће поново питања постављена и раније - ко је човек и шта је стварност, шта је природа и истина, шта је време и шта је биће? Човек је у полицијско - бирократском систему владања и овладавања изложен свеопштој манипулативности "људима и стварима, човеком и природом, идејама и осећањима, живима и мртвима" (како пише Карел Косик - моја напомена: Бора Мишљеновић...)

КРАТКА БИОГРАФИЈА БОРЕ МИШЉЕНОВИЋА (1919-1977)

Рођен у Босиљковицу, на крају првог светског рата, као прво мушко дете у угледној и богатој фамилији Мишљеновића, у чију је кућу долазио као драги гост председник владе Краљевине Југославије Војислав Маринковић (који је први пут биран и изабран за народног посланика у срезу Звизком, захваљујући, пре свега неоспорном утицају и ангажовању Павла Мишљеновића, писара и деловође општине Босиљковац, деде Боре Мишљеновића), Бора Мишљеновић је, према жељама ПАТЕР ФАМИЛИЈАСА, требало да заврши гимназију, а затим правни факултет, и постане судија, адвокат или високи државни чиновник. Гимназију је учио у Великом Градишту, Пожаревицу и Београду. У Београду је становао,

прво, код свога кума Петра Пековића, родом из Кучева, новинара, осуђиваног због субверзивне комунистичке делатности и протериваног из Београда у место рођења. Уз свога кума Бора Мишљеновић је већ као гимназијалац ушао у домаће и интернационално комунистичко подземље и почео да пише прве стихове, а због једне песме (објављене у гимназијском листу) искључен је из гимназије и на кратко прекинуо школовање. Уз помоћ београдских веза његовог деде, поново је уписан после годину и по дана у трећи разред. Станује у Балканској улици у стану лепе младе удовице Русиње Наташе Јакушев са њеном ћерком из другог брака, иначе ближом рођаком босиљковачког попа Николаја Јакушева. (Они су доспели у Београд из Константинопоља двадесетих година, из Врангелове евакуације.) Београд напушта после окупације Југославије и првих стрељања (међу жртвама је и Мишљеновићев кум, новинар и комуниста Петар Пековић), и враћа се у родно место, Босиљковац. Заједно са својим земљаком Бакарелом Њагојевићем успева да избегне одлазак у немачко заробљеништво. Ради на рапчишћавању бомбардованог Београда. Када се средином лета поново враћа у родно место, не приступа партизанском одреду, иако је штаб тог одреда у његовој кући, тј. у ВЕЛИКОЈ МАГАЗИ, али извршава неке задатке које му поверавају. После пропасти партизанског устанка, ради као "позадински радник" и успешно се крије. Иако му партизани ликвидирају оца, он са њима сарађује илегално, све док га четници не мобилишу у пролеће 1944. године. У јесен исте године, прикључује се првим руским јединицама заједно са својим пријатељом Властимиром Петровићем из Каоне и учествује у ослобођењу Београда. Матурира у униформи и завршава новинарски курс. Ради све до краја 1948. године као новинар. Дружи се највише (поред осталих) са Властимиром Петровићем и капетаном Жарком Жујом, који је пре рата радио као физички радник на изградњи пруге Пожаревац - Кучево, а затим као слуга у кафани његовог деде. Станује опет у Балканској улици, у

стану покојне Наташе Јакушев (коју је Гестапо стрељао 1943.године), са Наташином ћерком Тањом, чији је муж погинуо у првим борбама на Сремском фронту. Намерава да се жени са Тањом. У то време већ почињу хашпења, ухапшен је Властимир Петровић. Једне ноћи дошли су и по Бору Мишљеновића и одвели га, запретивши Тањи да држи језик за зубима и да заувек заборави Б. Мишљеновића. Када се 1954. године вратио у Босиљковац на празник Духова (неколико недеља после трагичне смрти свога деде Павла Мишљеновића), затекао је пусту кућу. Радио је неко време као библиотекар, архивар, али је углавном живео од закупа на земљу коју је наследио од свог покојног деде. Водио је роковнике из дана у дан, онако за себе - стотинак свесака, а у његовој рукописној заоставштини коју чува његов сестрић, Филип Сенковић (професор књижевности) сачуване су " МАГАЦИНСКА КЊИГА" (око 28 табака) и "ФАНТАЗМАГОРИЈА" (око 10 табака; забележен сан који је Б. Мишљеновић сањао 28/29.децембра 1976. године). Б. Мишљеновић се никада није женио и умро је као последњи мушки изданак породице Мишљеновић почетком зиме 1977. године.

Овде се, први пут, објављује д е о Мишљеновићевих стихова, преузетих из његовог роковника за 1971. годину, под насловом КРАЉ ХОМОЉА (Флора де ла мунће). Савремена поезија коју је Мишљеновић читао, пратио, нарочито њена авангарда, одбијала га је као и свака друга индустрија "која производи само прототипове, а никако да се реши да серијски производи, за људе". Гогољ, Достојевски, Блок и Пастернак, и уопште писци независне деструктивне словенске књижевности, одувек су му били привлачнији од американизма. Фолклор североисточне Србије (Звижда, Хомоља, Ртња, Кривога Вира) привлачио га је снагом магнета. Био је опседнут мистеријама и митом. Што је било добро, јер у миту има нешто што га свагда чини актуелним, као "неку пространу форму и структуру, која може да отелови најосновније црте човекова мишљења и друштвеног понашања, као и уметничке праксе". Анализа

структуре мита упућује на етнологију и књижевност, будући да су оне "започеле на особен начин узајамно да делују". ("Књижевност је генетски повезана с митологијом преко фолклора; нарочито приповедна књижевност", сматра Мелетински.)

Негде на средини Роковника за 1971. годину (свеска картонских корица формата А4, око 200 листова) залепљена је новинска фотографија ПЕТОРО БРАЋЕ. То су пет једнаких храстова лужњака, који имају најмање сто година, високи су петнаестак метара, а њихове здружене крошње шире хлад у пречнику од двадесет метара. Пре више од једног века Кораћичанин Љубомир Лазић у својој ливади пуној трња поломио је у парампарчад косу о један храст, ливаду је одмах продао Живојину Митровићу који је стрпљиво искрчио трње, а затим је на гомилу скупљао жир и њиме хранио свиње. Из гомиле жира изникло је пет малих храстова. Брижљиво их је чувао, а касније су то чинили и његови синови Радомир и Тихомир и три праунука од којих је најстаријем Витомиру, приликом деобе припала ливада с ПЕТОРО БРАЋЕ. Б. Мишљеновић је на првом празном листу написао крупним штампаним словима ЗМИЈСКО КОЛО, па то прецртао и испод тога дописао Повратно коло, а у загради Коло које русаљу враћа у живот. После тога следи руковет песама Мишљеновићевих, оних које су овде објављене. Оне су објављене у оном облику у каквом су се затекле у рукописној руковети. Неке од тих песама су коначне верзије, а неке варијанте пређашњих верзија. Уз песму Краљ Хомоља, са стране, стоји телеграфска белешка: Из овог жира никли су, чини ми се, храстови свих ових песама. Уз песму Краљице и краљеви или истеривање Беле, злог духа пише: У крајевима око Ртња веза између светова успостављена је преко обреда. Око Духова, када у Звижду падају неке жене (русаље) у занос, оне у трансу разговарају са покојницима, одговарајући на питања која им постављају учесници обреда. У тим обредима су сачувани елементи митолошког наслеђа Старе Европе.

На празник Духова, 1991. Мирослав Лукић

ВАПАЈ ИЗ КАРАНТИНА

*(Поговор Саватија Иг. Митровића, тисан пред његову
неочекивану смрт, 2001)*

Када се средином 1993. године појавила књижица од 50. - ак страница FLORA DE LA MUNJE (**краљ хомоља**), сви су тих десетак објављених песама, читали као песме Боре Мишљеновића (1919 - 1977), које је само *сакупио, средио и на свет издао Мирослав Лукић* (1950), у то време аутор само три књиге, непознате најширој читалачкој јавности. Књигу је објавио у занемарљивом библифилском тиражу од 105 примерака, старији песник Миодраг Тодоровић (1930 - 1994), који је следеће године преминуо од тешке болести. То прво издање, штампано поводом десетогодишњице постојања ЗАВЕТИНА садржало је и Додатак Колекције Заветина, У сусрет десетогодишњици, Летопис ЗАВЕТИНА и Писмо из карантина. Последњи текст у том издању је потписао *Домаћин славе или колачар*. Није то било само писмо једног човека из његове родне земље, претворене у карантин. Био је то вапијући глас из карантина једноумља; крик оне друге, непознате, и скоро угушене Друге Србије. Касније су Песме Боре Мишљеновића са кратком белешком о њему биле прештампане, као последње поглавље Лукићевог романа УЈКИН ДОМ (Београд, 1997). У ствари, овом књижицом је Лукић најавио један страшни карневал разисторије на Балкану, али и себе - као великог песника, занимљивијег и убедљивијег у сваком погледу, од многих књига и његових вршњака, али и других књига много познатијих и хваљенијих српских песника. Да је реч заиста о изванредној књижици, схватио сам одмах, али схватао сам то и касније : када бих пожеleo да читам добру поезију, нелажну, српских песника друге половине 20. века, машио бих се за то прво издање..

Упознавши песника, и написавши низ текстова и о неким другим његовим књигама, објављеним после *Песама Боре Мишљеновића*, предлагао сам му да штампа и друго издање те књижице; понудио сам да напишем кратак поговор; али Лукић је то одлагао за нека друга времена. Не кажем да је овај песник подцењивао поједине своје песме објављиване у часописима, и другим његовим прозним књигама; једноставно, он је тај "вишак" носио као нешто сасвим природно; радио је на другим стварима; објављивао друге ствари. Трудио се да учини доступним и онај део његовог песничког опуса, који је стицајем многих неповољних околности, деценијама чамио у његовим фијокама. Покушавао сам не једном да га уверим, да је његов труд разуман, али сам истовремено саветовао да би било добро да прештампа посебно Песме Боре Мишљеновића под другим насловом - **КАРНЕВАЛ КРАЈ РЕКЕ**, јер тих десет песама су савим довољно да се стекне први и главни дојам о њему као песнику. Тако је настала ова књига. Све песме из првог издања овде уврштене, прештампавају се, онако како су први пут објављене. Са тим песмама, Лукић стоји раме уз раме, са највећим српским песницима 20. века, написаћу и њихова имена : Дучић, Ракић. Лукић није патетичан, као Растко Пертовић, не говори неким чудним цинцарско - српским језиком као Настасијевић; није сентименталан као Црњански. Поптенији је и савеснији од Попе, Павловића и Раичковића, Ракитића, Нога, Максимовића... На крају смо се договорили да поновљено издање ове књижице изађе, као библиофилско, са најкраћим могућим мојим поговором, и допуњеним *Био - библиографским досијеом о његовом целокупном стваралачком раду*. Брзо сам окончао тај посао, захваљујући околности, да сам највећи део посла већ био обавио (в. у њизи **НА ВЕТРУ, НА ЧИСТИНИ, НА ВИСИНИ**, Париз - Београд, 2000, 260 стр.; поглавље *Био - библиографски досије*, стр. 205 - 215). Копију рукописа послао сам Лукићу, али он је и даље отезао са објављивањем. Није прихватио моју

сугестију, да у том евентуалном другом издању буде објављен и његов животопис, јер би у том случају, како ми је рекао у телефонском разговору, то било нападно, да не каже претенциозно. Сматрао је да је боље да се објави, уместо тога, његова кратка биографија, која би била потпуна у том смислу, што би узела у обзир све релевантне податке, све што је објавио до тренутка када рукопис КАРНЕВАЛА одлази у штампу...*

С. Иг. Митровић

**Митровић није дочекао да види објављени примерак другог, поновљеног издања Лукићевог КАРНЕВАЛА КРАЈ ШУМСКЕ РЕКЕ. Умро је; рукопис који је он приредио за штампу доживео је судбину заточника фијоке. Поговор који је Митровић написао пред своју смрт, био је дужи; скраћен је. Скратио сам све оно што се може у културној јавности доживети као хвалидбени клише, иако је хвала имала своју дубљу основу. Исто тако, Библиографски досије о Лукићу, после 9. октобра 2002. године и објављивања УМЕТНОСТИ МАХАГОНИЈА - Дела у 32 књиге, због промене ситуације, морао је бити допуњен, као и Биографија. Прихватио сам се тога, не баш сасвим незнатнога посла, како би договорени концепт другог издања ове књиге био заокружен. Лукићева Биографија је преузета из његове нове књиге ТРЕЋА СРБИЈА, а у Митровићев Библиографски досије су уграђени сви нови подаци о објављивању Лукићевих радова. То је пре свега учињено и због песника, али још више из пијетета према Митровићу, али из пијетета и према првом издавачу, Тодоровићу. У Библиографију је унето, и све оно што је Лукић у међувремену објавио. Дакле, Митровићев Библиографски досије је претрпео темељну нашу редакцију (у обзир је узето све што је Лукић објавио до јануара 2003. године). Наравно, и таква Библиографија ће већ крајем 2003. године бити - непотпуна. Али ће онима, који долазе после, у много чему бити олакшан труд. Иако обогаћено, ово друго издање, није прешло обим првог. Напротив. (Крајем децембра, 2002. Е. Белатукадруз)*

**ДОСИЈЕ ПОЛИГРАФА
(БИО - БИБЛИОГРАФСКИ)
(Мирослав ЛУКИЋ, 1950)**

Подухватили смо се да сачинимо **Библиографски досије М. Лукића, писца полиграфа**, који би био потпунији; и обухватио *и оно што је Лукић последњих година објављивао, закључно са мартом 2003. године*. Лукић је веома интересантна фигура. Прави **заточник уметничког неофицијализма**. Плодан писац : Лукић је објавио око шездесетак књига, са непуних педесет и три године!! Почетком октобра 2002. године објављена су **ДЕЛА М. Лукића : УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА у 32 књиге** (обим око 8000 странија, односно 500 штампарских табака!). О Лукићевом раду и стваралаштву написано је неколико књига, студија, монографија...

У студији **НА ВЕТРУ НА ЧИСТИНИ НА ВИСИНИ : мит и метафора : увод у опус Мирослава Лукића и 1 уметност махагонија** (коауторском делу Александра Лукића, Саватија Иг. Митровића, Батрића Џеровића, Мобаров институт / Editions SECTIO CAESAREA, Paris, Београд, 2000, 260 стр. ; *доштампано издање из 2002*, које поседује Народна библиотека Србије у свом фонду), објављено је у оквиру поглавља **ЧИСТИНА КОНАЧНА Био - библиографски досије**, стр. 205 - 215. Дата је исцрпна *Библиографија објављених радова Мирослава Лукића 1968. - 1999 (2000) (листови, часописи, антологије зборници)*. Као и **Био - библиографски податак о Лукићевим књижевним радовима објављеним као самосталне књиге**, где су побројана скоро сва издања Лукићевих књига објављених до 2000. - те године. На крају је дата и (селективна) **Библиографија објављених радова о Мирославу Лукићу** (која броји 45 објављених радова).

Разрешили смо у овом раду и неколико Лукићевих псеудонима: **Долон Мосин, Деи Јован Пек, + Марко Рошуљ, Анђелко Пудин, + Слободан Трујић, Мида Банкер, Аноним..** Вероватно ових псеудонима има и више? ; неки сигурно никада неће ни бити разрешени? Тако је, парадоксално, и писац Лукић помогао савременицима у властитом скривању!! Зашто? Био је песник, писац, а одбијао је да то буде по сваку цену.. У једном од његових најобимнијих и вероватно најбоњих романа, **ВЛАШКОЈ ГОЗБИ**, 1 - 3, Београд, 2001, нашли смо пренштампане многе текстове и стихове, претходно објављене у часопису ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, и другде, под именима Долон Мосиног, Марка Рошуља, Миде Банкера, а у

књизи Лукићевој ВАШПАРИ ХИПЕРБОРЕЈЕ, Београд, 2002. (објављене у оквиру Лукићевих ДЕЛА) и текстове претходно објављене по часописима потписане Дели Јован Пек, Аноним... итд. Зар Лукић није и песме из романа УЈКИН ДОМ, прелиминарно, објавио под именом Боре Мишљеновића? Пошто ће овај **библиографски досије полиграфа** бити објављен на крају **КАРНЕВАЛА КРАЈ РЕКЕ** [књиге песама која је практично 3. издање невелике књиге **ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ (Краљ Хомаља)** (прво је објављено 1993. године, друго у оквиру романа, као последње поглавље УЈКИНОГ ДОМА, Београд, Апостроф, 1997), *треће* - ово, али под другим насловом (према идеји С. Иг. Митровића, и у сагласности са песником)], згодна је прилика да се на то подсети, укаже, колико будућим истраживачима и тумачима Лукићевог богатог опуса, толико и данашњим евентуалним преводиоцима Лукићеве поезије на друге светске језике Јер **КАРНЕВАЛ КРАЈ РЕКЕ**, није само добра и уверљива поезија једног песника, већ и *леп пример полиграфског, помешаног начина писања*. Наш библиографски досије зато обухвата 3 целине У првој су дати - библиографски подаци о томе шта је и где све Лукић објављивао у периоду : **1968. - 2003 (листови, часописи, антологије, зборници...)**. У другој целини су дати библиографски подаци о свим Лукићевим објављеним књигама (рачунајући и тешко доступна библиофилска издања - поседује их Народна библиотека Србије у свом фонду!), закључно са овим издањем. У трећој целини је дат песников **Животопис** (скраћена и ауторизована верзија претходно објављеног у књ. НА ВЕТРУ...), избор оцена критичара, и резиме на енглеском (преузет из другог издања Лукићеве књиге **КРАЉЕВСКЕ ИНСИГНИЈЕ**, према изричитом налогу пок. С. Иг. Митровића). Избор критика је максимално сужен, јер **КАРНЕВАЛУ КРАЈ РЕКЕ**, нису потребне посебне препоруке из друге руке, водоноша са извора и критичара; евентуални читалац се сам може уверити читањем...

Закључак : Лукић почиње да пише и објављује поезију врло рано (1964 / 1965), повремено, а редовније објављује од 1968 / 1969. године (*Мале новине, Наш глас, Браничево, Младост, Чик, Весели свет, Студент, Књижевне новине, Радио Београд, БОРБА...* и тд.). Овом библиографијом није све обухваћено (треба и даље истраживати период и периоду 1965 - 1969). Дакле, и ова је библиографија непотпуна; она ће то бити већ месец - два, после објављивања ове књиге, имајући у виду *Лукићев темпо објављивања*. Она може бити драгоцен подстицај другим, акрибичнијим библиографима, јер је главнину дала. Овај и овакав **библиографски досије полиграфа** потврђује, конкретно и директно, на делу, проверљиве податке и

чињенице Потврђује да у Лукићевом стваралаштву *постоји непрекидност, од најранијих, школских, до данашњих дана*. Због тога овај рад може коритити и будућим библиографима и свим другим књижевним истраживачима, тумачима...

1968. - 2003.

**(периодика : листови, часописи,
антологије, зборници...)**

I Поезија

Туга, БРАНИЧЕВО, Пожаревац, јануар - април, 1969, стр. 157 ; Мој професор руског, МЛАДОСТ, бр. 649, 20 - 27. 3. 1969, стр. 26 ; Воз за море, ТРАЖЕЊА, Ниш, бр. 1 - 2 / 1969, стр. 26 ; Кучево, Исто, стр. 26 ; Расо, КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ, Београд, бр. 352, 26. 4. 1969, стр. 15 ; Воденични точак, Исто, стр. 15 ; Монолог самртника, Исто, стр. 15 ; Исповест Стоће Циганина, СТУДЕНТ, бр. 8, 25 март 1969 ; зборник НАЈЛЕПШИ СТИХОВИ, Младост, 1969, стр.12 (*Ове радове аутор потписује именов и презименом: Мирко Лукић. Лукић у почетку објављује под именом Мирко, затим Мирослав Мирко , да би, објављивањем романа "Дневник за Сенковића",1983, своје радове потписивао као Мирослав Лукић...Један број својих радова, Лукић је, деведесетих, потписивао и псеудонимима. Икци су овде разрешени.*)

Хомољке, РЕЧ НАРОДА, Пожаревац, бр. 1056, 9. 5. 1969, стр. 7 ; Трешњин цвет Хомоља, Исто, бр. 1064, 4. 7. 1969, стр. 8 ; Сунчева девица, МЛАДОСТ, Београд, бр. 687, 11 - 18. 12. 1969, стр. 18 ; Град на Пеку, ВЕСЕЛИ СВЕТА, Нови Сад, бр. 161, 26. 6. 1969, стр. 18 ; Враћам се ноћу зукванском багремару, Исто, бр. 167, 18. 9. 1969, стр. 18 ; Бранка, МОСТОВИ, Пљевља, бр. 5 / март 1970, стр. 61 ; Јужни ветрови, БАГДАЛА, Крушевац, бр. 139, октобар 1970, стр. 22 ; Рквијем за Димитрија Баџића, СТИГ, Мало Црниће, бр. 4 - 5, 1971, стр. 7 ; Судбина раба Мирослава, Исто, стр. 7 ; Ноктурно, Бранко Миљковић, ВИДИЦИ, Београд, бр. 147 / јануар 1971, стр. 10 ; Три песме, а у ствари једна, МЛАДОСТ, Београд, бр. 795, 27. 1. 1972, стр. 22 ; Судбина раба Мирослава, Књижевна реч, Београд, бр. 1, 1972. ; Хомољке, Стара влајна, Русаљке, СТИГ, Мало Црниће, бр. 7, април 1972, стр. 16 - 17.

Један приватни доживљај у Кнез Михаиловој, Књижевна реч,

бр. 13/ март 1973, стр. 20; Ујкин дом, КЊИЖЕВНА РЕЧ, бр. 20, новембар 1973, стр. 14; Летња сезона у паклу, Београд, Исто, стр. 14. Три песме, а у ствари једна, Исто, стр. 14; Стихови о Белој деви, ЗНАК, Београд, бр. 4, новембар 1973, стр. 80 (додатак); Преображење, ВИДИЦИ, бр. 162, април 1974, стр. 16; Хомољски мотиви, Исто, стр. 16; Поглед на Румунију, Исто, стр. 16; Саборна црква, Исто, стр. 16; Гле: идем према бреговима... СТУДЕНТ, Београд, бр. 2, 9. јануар 1975, стр. 7.

Јесенска месечина или у трагању за изгубљеним временом, ФРОНТ, Београд, октобар 1976, стр. 14; Савет бр. 1, ОКО, Загреб, бр. 195, 1979, стр. 22; ТРИ ПЕСМЕ: Један приватни доживљај у кнез Михаиловој, Мали бели кућерци, Пластови, пластови, ЛЕТОПИС МАТИЈЕ СРПСКЕ, Нови Сад, књ. 423, св. 2, фебруар 1979, стр. 283 - 284.

ХОМОЉСКИ МОТИВИ (2): Јаје; Веза, КЊИЖЕВНА РЕЧ, Београд, бр. 327 / 10. септембар 1988, стр. 22; Змија бела као снег; Мајстори Мале магале....., КЊИЖЕВНА РЕЧ, Београд, бр. 444 - 446 / 1994, 10 септембар - 10 октобар, стр. 13; ПОВРАТАК УЈКИНОМ ДОМУ - Овде је кључ који сам изгубио; Кад сам разговарао са анђелима; Кад понекад размишљам о томе, Схватио сам; Рано сам осетио да..., ЛЕТОПИС МАТИЈЕ СРПСКЕ, Октобар 1990, књ. 446, св. 4, стр. 444 - 448.

ХОМОЉСКИ МОТИВИ, Свеска VII, 1 - 13: Брегови, брегови...; Од Врела Млаве до Сувог Дола; Реквијем за Димитрија Баџића...; Укорак са календаром, а, б, в; Ноктурно, а, б; Скица портрета уметника у младости; Био је март...; Био је мај...; Чији је то галоп, СВЕСКЕ, Панчево, бр. 22 / децембар 1994, стр. 20 - 24; ЗЛАТНИ РАСУДЕНАЦ: Затим, према светлости; Преко Пека, СТВАРАЊЕ, Подгорица, новембар - децембар 1994, стр. 910 - 911.

ЗМИЈА ЧУВАРКУЋА - Отворило се врело, Јазови на планинским брзавијама, Пеглам црне панталоне, Година има триста шездесет и пет дана, Путовање га граду Јерусалиму, Витлејем, Пустинја, искушења, Ева, Марија Магдалена, Бог се вратио овде као руски војник, Заштитна повеља Оснивача Архива, Свеска ТАМНОГ ВИЛАЈЕТА Њ 1, Посвећено дрво - ЗАПИС, САВРЕМЕНИК плус, 30 - 32 / 1995, стр. 102 - 108; СВЕСЛОВЕНСКЕ ПЕСМЕ: 2 Савлађивање очигледног, по Достојевском и по Лаву Шестову; 3 Ком. Ун Исти; 4 Опет то исто, мало друкчије, варијанта А; 5 Опет то исто, мало друкчије, варијанта Б, ОВДЈЕ, Подгорица, бр. 319 - 312 /

јул - август - септембар 1995, стр. 104.

Изгреј , месече, пун, пун ; Ох, Мајко Божја ; Басма ; Шумска чума; Балада о Јани ; Недотерани фрагменти песама о љубави и смрти Стоће Циганина ; Дубока песма немогуће љубави или Скривање босиока , монографија Синише Ристића ДАВНИНА У ПАМТИВЕКУ, Спомен Дом културе, Кучево, 1997, стр. 63 - 83 ; Запис о узиђивању људских сенки ; Бог је протеран из Босиљковија... ; ШУМСКА КРАЉЕВИНА, 1 - 13, Синиша Ристић АНЂЕО СА ЛАМПОМ. Антологија песника Браничева, Београд, Апостроф, 1997, 157 стр. (Библиотека Шум времена ; књ. 76) ; стр. 109 - 118.

Шумска ћерка са чешљугаром, КН. 973 / 1998, стр. 10 ; Хомољски мотиви (1, 3, 4), Свесловенске песме (3,4,5) , Владимир Јагличић КАДА БУДЕМО ТРАВА : антологија новијег српског песништва, Врбас, Слово, 1998, стр. 204 - 209 СУДБИНА РАБА МИРОСЛАВА (Васељенски сабор арханђела (1 - 5) Страсна драма , Две успаванке (1 - 2) , Основна школа, Мишљеновац (1 - 4) , Драма ове моћне унутарње позадине, Песма за мој 1050. рођендан, Записи бескрајног туговања (1 - 10) , Влашка басма, Низ песама, а у ствари једна (1 - 4) , Стихови о БЕЛОЈ ДЕВИ, Нека књижевни скотови. . . , Детињства се радо сећамо. . . , Слика откупа гљива у Нересници, Инат, Песма о смрти, Белешка о аутору ; Напомене . . . , Савест), Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију, 1 / 1998, стр. 415 - 426.

БРШЉАН ОКО МЛАДОСТИ . (Рапсодија у белом, Буђење пролећа (1 - 2) , Корен, Паљевине, Лето на Паљевинама (1970) , Ноћ на Паљевинама, Влашка боранија, Путовати апостолски, Сентиментално путовање (1 - 4) , Излет на крају лета , Бршљан око гимназије , Дубоке су везе између. . . , Ове песме су написане . . . (Исто, стр. 426 - 433).

ДИЈАМАНТИ И ИВЕРЈЕ . (Светлост , *In medias res* , Мотив из Другог дворишта (1 - 2) , Тог лета 1984. . . , Повратно коло. . .) , (Исто, стр. 385 - 386 ; 388 - 391).

ЗМИЈА ЧУВАРКУЋА . - (I ШУМСКА МАЈКА . Брзалица о ишчезлом, Горунова гора, 1 - 10, Онај други свет , Шумска ћерка са чешљугаром, Лето у Звижду, 1 - 2 , Зона преливања, 1 - 6 , Започето - вероватно - 1989...

II МАЛА МАГАЗА. У трагању за Малом магазином, Белуци, Феноменални белутак, Будући Музеј Немогућег Ратара, Први пут успех да ишчепам... , Мајстори мале магазе, Змија бела као снег, Химере, Трагајући за малом магазином... , 1 - 12 , Мали живи калем Мале магазе ,

Убити зимину , 1 - 9 , Запис о ђубастој кокошки, Аранђеловдан, Пишући Битни есеј , Извештај о Битном Ручопису, Сабласт коња, Штала, Крај године : чудесни блескови, Зима у Мишљеновију, Причешће

III КУЋА СВЕТИХ РАТОВА . Тамерлан, Стефан Лазаревић , 1 - 2, ЛАС ВИЛАЈЕТ, 1 - 4 , Крвнички ферман Канун - и - раја, Из Архива у оснивању Србина, који је трговао светлосћу далеком, далеком, Разговор уморнога од историје и живота са својом душом

IV КРАЉЕВСКЕ ИНСИГНИЈЕ. Домаћи паук, 1 - 7 , Зона преливања, 2 , Стихови из Бележница, 1 - 13, Мртви дом, 1 - 8, Важне вести, Вучица, Вучица болест.

Краљевске инсигније . Бруно Барили, Дуге њиве, 1 - 5, Отпад, 1 - 2 , Инфернално истраживање, 1 - 2 , Трговци светлосћу, Дућан светлости , Теразије , Фатаморгане, 1 , 1 - 3, Опсенарски куфер, 1 - 3 , Учитељи пецања , Фатаморгане, 2 , Месечина, 1 - 3 , Академија Алхемије, 1 - 14.

V АРХИВ У ОСНИВАЊУ. Отворило се врело, Јазови на планинским брзавицама, Пеглам црне панталоне, Година има триста шездесет и пет дана, Путовање ка граду Јерусалиму, Витлејем, Пустинја, искушења, Ева, Марија Магдалена, Бог се вратио овде као руски војник, Свеска ТАМНОГ ВИЛАЈЕТА Но 1, Посвећено дрво - ЗАПИС, Напомене), Исто, стр. 87 - 144.

ЛИТИЈЕ. Дневник ствари које је надживео Есмер Белатукадруз : *не знам зашто*; Мртви углови; Патња; Хаос; Судбина; Злокобни знаци; Синоћ; Педесети рођендан; Дневник ствари које је надживео Есмер Белатукадруз; (Уз Мораву, низ Мораву); Сумња; Распитивање > Песма; НАТАЛИЈИН ВРТ, слутња; Вештица; (Пре)рана јесен; Печат дара Духа Светога; Пробудивши се малопре; НАТАЛИЈИН ВРТ; Бришем подвучену црту - ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 1 - 4 / 2000, стр. 33 - 57.

НЕОБИЧАН СУСРЕТ. Дуљајска колиџа. Повратак мртвих. Фатаморгана Архива са живу традицију, књижевност и алхемију, 1 - 14, ЗАВЕТИНЕ, Мишљеновац, 5 - 6 / 2000, стр. 54 - 61.

МУЗЕЈ ОДБИЈЕНИХ РУКОПИСА (5. септембар 1994; Музеј под ведрим небом ; 1996 ; Печурке ; Бездани векова ; Јустинијанов рибњак ; Post scriptum ...), ЗАВЕТИНЕ, Мишљеновац, II - 12 / 2000, стр. 187 - 196.

ТАЈНА : Тамо где се секу Месечева линија и стабло Посвећеног дрвета, Политика, Београд, лето, 2001.

Вапцари Хиперборје,????? Књижевне новине
КРАЉЕВСКЕ ИНСИГНИЈЕ (Велика магаза Михајла Лукића,
1925; Препев; Јесен, крај другог миленијума; Зрење; Иван Кула.
Изморник. И магла. Гавранови памтивека круже, 1 - 2; Врисак. Принцу
Александру Карађорђевићу III), ЛИПАР, јесен, 9 / 2001, стр. 19 - 20.
Ухвативши за перчин призор летње ветруне; Судбина дрвећа
на ветру, зрења, преображења песника, плодних, ЛИПАР, лето 2002
ЛЕГЕНДЕ О ТАПИЈАМА, ОСТРВУ РАКИТА (Свети
апостол јеванђелист Јован; Киша пада...; Спруд из сна; Сањао сам
мајку...; Бескрај; Крајни поток; Путовао сам возом као некада; Избацио
сам кревет...; Коначни распоред..., ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 17 - 20 /
2002, стр. 23 - 28

Г Проза

Први танго, МЛАДОСТ, Београд, бр. 618, 15. 8. 1968, стр. 10 ;
Хомољски записи. БЛАГИНА КАФАНА, СТУДЕНТ, 20 / 1969, стр. 9;
Фасцикла бр. 2, ПРОСВЕТНИ ПРЕГЛЕД, Београд, бр. 1284 - 5 (15 -
16), 25. 4. 1979, стр. 6; Рокovníк, збор. награђених радова "Срце у
излогу", ПРОСВЕТНИ ПРЕГЛЕД, 1980, стр. 99 - 105; Судбина
Филипа Сенковића, БРАНИЧЕВО, Пожаревац, бр. 5 - 6 / 1980, стр.
598 - 599; РОКОВНИК, Исто, стр. 600 - 601; РОКОВНИК (1), Исто,
стр. 602 - 610; РОКОВНИК (2), БРАНИЧЕВО, 1 - 2 / 1981, стр. 128
- 136; РОКОВНИК (3), БРАНИЧЕВО, бр. 4 - 5 / 1981, стр. 267 -
284.

ХОМОЉСКИ МОТИВИ (1), БРАНИЧЕВО, 1 - 2 / 1989, стр.
58 - 71; Хиљаду година самоће, САВРЕМЕНИК плус, 50 - 52 / 1997,
стр. 104 - 105; Емили Џонс : ОГЊЕНИ ПАС (ис - повест), Алманах
за живу традицију, књижевност и алхемију, 1 / 1998, стр. 213 - 248.

ПЕРПИЊАНСКА СТАНИЦА. Водич за (непо)колебљиве и
радознале духом, ЗАВЕТИНЕ, 5 - 6 / 2000, стр. 5 - 40.

Библиотека ПОСЕБНА ПОРОДИЧНА ЗАВЕТИНА,
ЗАВЕТИНЕ, 5 - 6 / 2000, стр. 40 - 43.

АРХИВ ЗА ЖИВУ ТРАДИЦИЈУ, КЊИЖЕВНОСТ И
АЛХЕМИЈУ, ЗАВЕТИНЕ, 5 - 6 / 2000, стр. 44 - 46.

МОБАРОВ ИНСТИТУТ пишчевих издања, ЗАВЕТИНЕ, 5 -
6 / 2000, стр. 46 - 48.

Белешка (уз стихове НЕОБИЧАН СУСПРЕТ), ЗАВЕТИНЕ, 5
- 6 / 2000, стр. 60.

Белешка о Мајстору (Станојку С. Спасићу) , ЗАВЕТИНЕ, 7 - 8 / 2000, стр. 84 - 86.

(Белешка) Слободан Трујић, ЗАВЕТИНЕ, 7 - 8 / 2000, стр. 130.

Ово је први објављени рад Господина Дели Јована Пека..., ЗАВЕТИНЕ, 9 - 10 / 2000, стр. 166 - 167.

Звижд БЕОГРАД, ЗАВЕТИНЕ, 11 - 12 / 2000, стр. 186 - 187.

РЕЧНИК ПРОТОТИПА (Уметност махагонија), ЛИПАР, Крагујевац, пролеће 2002, бр. 11, стр. 6 - 2 (већи одломак истоименог романа; крај)

РЕЧНИК ПРОТОТИПА (Уметност махагонија), ЛИПАР, Наш траг , Велика Плана, мај, 2 / 2002, стр. 84 - 96 (велики одломак истоименог романа; увод)

ТРУБЕ. ХАРМОНИКЕ... Трећа Србија, Београд, 1 - 3 / 2002, стр. 5 - 6

ТРИ СВАДБЕ, Трећа Србија, Београд, 1 - 3 / 2002, стр. 6 - 7

БЕЛЕШКЕ С ПУТОВАЊА, Трећа Србија, Београд, 1 - 3 / 2002, стр. 7 - 10

Аноним : О МАХЕРОДУ И МАХЕРИМА..., ЗАВЕТИНЕ Плус утра, 17 - 20 / 2002, стр. 29 - 33

III Есеји. Критика

Душа, ред и мит, БРАНИЧЕВО, бр. 1 - 2 / 1990, стр. 39 - 52;
ДЕСТРУКТИВНА ЦРТА НЕЗАВИСНЕ СЛОВЕНСКЕ ПРОЗЕ.
Неколико неопходних објашњења, САВРЕМЕНИК плус, бр. 1 / 1992, стр. 57 - 67 ; Либертенска (ис)повест, ОСВИТ, Лесковац, јануар - фебруар 1992, стр. 96 - 105 ; Бездушност, неред и историја, САВРЕМЕНИК плус, 4/5 (5/6), 1993, стр. 62 - 69 ; Извештај о пећини, САВРЕМЕНИК плус, 18 - 20 / 1994, стр. 3 - 11; (Не)себичан музеј, САВРЕМЕНИК плус, 21 - 22/ 1994, стр. 8 - 21; Реквијем, БРАНИЧЕВО, Октобар 1994, стр. 137 - 149 ; Дневник писца Н° 1, у књ. ПРАЗНИК ИСПОД ВЕШЛАЛА. Изабране песме Петра Јевтовића. Избор и поговор Мирослав Лукић, БРАНИЧЕВО, Пожаревац, 1994, Библиотека АБ ОВО, књ. 1, 162 стр ; стр. 151 - 161; Светски стуб, БРАНИЧЕВО, 1 - 2 - 3 / 1995, стр. 106 - 116; О синови риђе иловаче.. САВРЕМЕНИК плус, 26 - 27 / 1995, стр. 39 - 49 ; Речник Архива у оснивању, САВРЕМЕНИК плус, 30 - 32 / 1995, стр. 108 - 121; ... Мајмуни долазе.. , САВРЕМЕНИК плус, 33 - 34 / 1995,

стр. 76 - 84; Глигорије поново међу нама, ПРОСВЕТНИ ПРЕГЛЕД, бр. 1893, 23. мај 1995 ; Случај "врдничке виле", ПРОСВЕТНИ ПРЕГЛЕД, бр. 1901, 4. октобар 1995 ; Кућа светих ратова, ПРОСВЕТНИ ПРЕГЛЕД, бр. 1912... 20 - 27. децембар 1995 ; Трагом живе традиције, САВРЕМЕНИК плус, 38 - 40 / 1996, стр. 137 - 140 ; Без илузија, Исти број , стр. 145 - 147; Мотив змије у поезији Зорана Милића, СРПСКИ КЊИЖЕВНИ ГЛАСНИК. Трећа серија, Београд , јануар - фебруар, 1 - 2 / 1996, стр. 108 - 122; Бог ником дужан не остаје, поговор у књ. БОГ НИКОМ ДУЖАН НЕ ОСТАЈЕ, Београд, Апостроф, 1996, Библиотека Шум времена ; књ. 47 ; стр. 14 - 15; Како је издаја стигла у Русију , САВРЕМЕНИК плус, бр. 35 - 37 / 1996, стр. 118 - 126 ; Стремећи истини, оној потпуној, САВРЕМЕНИК плус, 44 - 45 / 1997, стр. 75 - 78. Добици губитника, Исти број часописа, стр. 90 - 92; Одјек једне трагедије, САВРЕМЕНИК плус, 47 - 49 / 1997, стр. 111 - 113 ; Десет Андрићевих есеја, Исти број, стр, 115 - 117 ; Тема : изгнанство, Исти број, стр. 119 - 121; Стварност шесте ноћи, Исти број, стр. 124 - 126; "Милић луди - ко је то? 1976.", Исти број, стр. 132 - 137; Два значајна издања Михајло Ал. Поповић Са вером у Бога, Југословенска кинотека, Београд, 1991, Едиција Српски филм 001 ; Александар Петровић : Скупљачи перја, Прометеј - Југословенска кинотека, Н. Сад - Београд, 1993) , САВРЕМЕНИК плус, 50 - 52 / 1997, стр. 117 - 120 ; Бездушност, неред и историја, у књ. Славица Гароња, ПОД МЕСЕЧЕВИМ ЛУКОМ, друго издање, Библиотека "Јован Поповић", Земун, 1997 " текст знатно скраћен, по вољи издавача" (?) ; стр. 92 - 101; "Док је душа души тајна..." , РАЗВИТАК, Зајечар, бр. 198 - 199 / 1997, стр. 94 - 96 ; Музеј Немогућег Ратара, монографија Синише Ристића, посвећена смотри народног стваралаштва "Хомољски мотиви", ДАВНИНА У ПАМТИВЕКУ, Спомен Дом културе, Кучево, 1997, стр. 47 - 57 ; У спомен на палму у оази Терер, САВРЕМЕНИК плус, 58 - 59 / 1998, стр. 40 - 42 ; Анђео ћутања, Исти број, стр. 63 - 78; Лига слободне љубави, САВРЕМЕНИК плус, 60 - 62 / 1998, стр. 99 - 104; Чун од чепреса, који шиба морем бура, ШКОЛСКИ ЧАС, Београд, 3 / 1998, стр. 105 - 107 ; Анђео с лампом, ПОЛИТИКА, субота, 7. март. 1998, стр. 29 ; Лековита поезија, ПОЛИТИКА, субота 18. април 1998, стр. 30 ; Реквијем, књ. БОЖЈА КЊИГА СРБОЉУБА МИТИЋА (приредио С. Ристић), Апостроф, Београд, 1998, 46 стр; стр. 31 - 46 (коначна верзија); исто, прештампано (без дозволе аутора) у књ. : ЛИЧНА КАРТА СРБОЉУБ МИТИЋ, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 2001; 311 стр.; стр. 282 - 307. ИВАН - КУЛА (в. у књ. Р.

Соколовић : ОГАЊ И ЗЕМЉА, Београд, 1999, Пин Електроник, стр. 94 - 123 ; исто и у књигама : НЕБЕСНИЦА И НЕДОГЛЕД) ; Мит и метафора, САВРЕМЕНИК плус, 75 - 76 / 2000, стр. 45 - 59 ; Орфеј рецензент, исто, стр. 81 - 83 ; Тамно и дубоко , исто, стр. 91 - 92...

АЛМАНАХ ЗА ЖИВУ ТРАДИЦИЈУ, КЊИЖЕВНОСТ И АЛХЕМИЈУ, зборник или годишњак, бр 1, 1998 ; броширано. Формат : А4 . 470 стр. Оснивачи и уредници : Браћа Лукић. Адреса : 11000 Београд, Сердар Јанка Вукотића 1 / 13. - Саопштење евентуалним читаоцима - стр. 1

Алманах алхемичара, стр. 3 - 7)

Темат : Стара и нова Европа и Александар Лукић :

Душа, ред и мит, стр. 8;

Ирска и Србија. Причест , стр. 9 - 10;

Хеленски чаробни брег, стр. 13 - 24;

Ђаволи одлазе, СТР. 24 - 43.

Бешке поводом рукописне збирке Влашких басми Б. Младеновића - А. Лукића : Добро јутро, реко Јорданска!, стр. 70 - 73.

Колекција АРХИВ ЗАКОПАНОГ БЛАГА (репринт) : Др Војислав М. Суботић : РУСАЉЕ У СРБИЈИ. - Бешка приређивача, стр. 165 - 166.

Колекција МАЛА ЗАВЕТИНА : ПРИЧА О ЈЕДНОЈ ПРИЧИ (Малиша Станојевић : ОСЕНО ДРВО ЖИВОТА -приповест), стр. 252 - 253)

Колекција НОМОКАНОН : (НЕ)СЕБИЧАН МУЗЕЈ :

1. МЕТАФИЗИКА У БЕЛОМ ОДЕЛУ (есеји: Бог ником дужан не остаје; Себични музеј ; Уметност ради душе; Меланхолија : Варијације; Десет Андрићевих есеја; Душа, ред и мит; Деструктивна црта независне словенске прозе; Либертенска исповест; Извештај о пећини; Светски стуб; (Не)себични музеј; Друштво мртвих песника; Мотив змије у поезији Зорана Милића; О синови риђе иловаче или трагом метафизике; Напомена), стр. 254 - 324;

IN CONTINUO, 1 (књижевне критике: Ни дана без ретка; кошава; Кућа светих ратова; Глигорије поново међу нама; Случај "Врдничке виле"; Трагом живе традиције; Без илузија; Кратак течај подсећања; Пошаст грађанског рата; Јека историје' Кула на седам ветрова или о природи јуродивог; Добрици Губитника; Бездушност, неред и историја; Тема : изгнанство; Фусноте; Кристализација, декристализација; Нобелова осматрачница; Бунар, бездан, плач и Бог; Апокрифни мотиви; Предавање о Старијем кругу; Празно поље; Писац - критичар - читалац. Лукић пише о новим или старим књигама, песницама, прозним писцима, есејистима > Данило Киш, Адам Писцима, Луслотић, Љубица Ђоровић, Јован Пејчић, милиша Стојадиновић Српкиња, Миодраг Павловић, Љиљан Шоц, Михајло Ал. Поповић, Александар Петровић, Жарко Команин, Милан Комненић, Милић од Мачве, Драгомир Матић, Славица Гароња, Славица Радовановић, Драган Великић, Милисав Савић, Петар Зеј, Артур Лундквист, Јон Милош, Зоран Милић, Синиша Ристић, Драгослав Срејовић, Злата Коцић, Бодлер, Ђосиф, стр. 254 - 382).

Колекција ЗАПИС : М. Лукић : ДУХОВИ, 1. Душа, ред и мит. Бездушност, неред, историја. (Прекњижавање Увод - стр. 383 - 386

Да је Живан Живковић умро и да је сахрањен..., стр. 387

РЕКВИЈЕМ, стр. 392 - 397

ДНЕВНИК ПИСЦА, стр. 398 - 401
ДОДАТАК : Модерна времена и старински песник. ПЕСМЕ БЕЛЕ
ВРАНЕ, стр. 401 - 403
БУМЕРАНГ, стр. 404 - 414
САВЕСТ, стр. 415 - 416
МИРОСЛАВЉЕВО ЈЕВАНЂЕЉЕ, стр. 416 - 418
Ове песме. (Објашњење песника уз два његова одбијена рукописа
песма у младости), стр. 430 - 434
Колекција ФЕНИКС : АНТОЛОГИЈА ФЕНИКС / НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ
(стр. 435 - 457). Белешке о ауторима заступљеним у првом броју Алманаха : 458
- 462 стр.

*

АНТОЛОГИЈА : ВИНАВЕРОВ ДУБОРЕЗ. Кратак увод (Свет извире, Истрај, Гаља, Мађије, Јеси ли, Изложба Лазара Возаровића -
Потоп, Освајање сна, Тропар за Брану Петронијевића, Јапански - Хоксеов
дрворез, Леонарду, Играчка), ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002,
стр. 16 - 22

УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА, 2 . - Цепање пањева са чвором . - I
Чаршијско огледало. - II Књижевна истина, ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 /
1999 - 2002, стр. 32 - 129

Ко је М. Волошин? , ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002,
стр. 247

САВЕСТИ РАДИ... (о антологији српских молитава Ј. Пејчића),
ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002, стр. 306 - 307

Кључеви ВЕЛИКЕ МАГАЗЕ (о критичару-песнику), ВЕЛИКА
МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002, стр. 308 - 321

Извештај о додели књижевне награде ДРВО ЖИВОТА
Први добитници књижевне награде ДРВО ЖИВОТА
Заштитна повеља I; 2, ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002,
стр. 325 - 328

ЗАВЕТИНЕ Плус ултра .Књижевно друштво за живу традицију,
књижевност и алхемију. ПРАВИЛА ДРУШТВА , ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 1 -
4 / 2000, стр. 5 - 8.

Модерна времена и старински песник, ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 1 - 4 /
2000, стр. 64 - 65.

ЖИР ПОСВЕЋЕНОГ ДРВЕТА. Запис. Другачије ЗАВЕТИНЕ
Плус ултра, 1 - 4 / 2000, стр. 66 - 74.

Читаоцу (уводни текст "програма" часописа ЗАВЕТИНЕ),
ЗАВЕТИНЕ, 5 - 6 / 2000, стр. 2 - 4.

И за мене и за читаоца је згодније.. - Култ мртвих, ЗАВЕТИНЕ, 7 - 8 / 2000, стр. 67.

Због повећања цене.. - Русију је убила књижевност... , ЗАВЕТИНЕ, 9 - 10 / 2000, стр. 141 - 142.

ДОСИЈЕ : књижевно награђивање и подстицање - Књижевне награде и књижевне илузије, ЗАВЕТИНЕ, 9 - 10 / 2000, стр. 149 - 152.

Овај број часописа... ЗАВЕТИНЕ, 9 - 10 / 2000, стр. 154 - 159.

БОКСОВИ ПАКЛА, ЗАВЕТИНЕ, 9 - 10 / 2000, стр. 168.

Универзална Библиотека, ЗАВЕТИНЕ, 11 - 12 / 2000, стр. 171 - 172.

Сеоска уметност, ЗАВЕТИНЕ, 11 - 12 / 2000, стр. 173 - 174.

Женидба Марка Краљевића. - Поводом два новинска чланка објављена у "Политици". Породична стабла. Остаци древне културе Коментар, ЗАВЕТИНЕ, 11 - 12 / 2000, стр. 175 - 178.

Центар за митолошке студије Србије, ЗАВЕТИНЕ, 11 - 12 / 2000, стр. 178 - 181.

Канал ФИЛТРА : Другачије, Заветине, ЗАВЕТИНЕ, 13 - 14 / 2000, стр. 245.

ОГРОМНОСТ : Генеалогичка, Завичај, Језик, ЗАВЕТИНЕ, 13 - 14 / 2000, стр. 252 - 254.

Прилог књижевној полиграфији, ЗАВЕТИНЕ, 13 - 14 / 2000, стр. 256 - 257.

Ахив НАДЕ И ВЕРЕ (1), ЗАВЕТИНЕ, 13 - 14 / 2000, стр. 259 - 269.

21. ВЕК. ГАТАЛИНКА И ШЉИВОВ ВИДИК (Легенде о књижевним илузијама - још једном о књижевној полиграфији) , САВРЕМЕНИК, Београд, 95/ 2001 - 96/ 2002, стр. 47 - 63

ТУГА И ОПОМЕНА :1845 - 2002. СТАРО И НОВО, ВЕЧНО, Дрво живота, 3- 5 / 2002, стр.2 - 3.

ТАЈНА ЖИВОТА : УСАМЉЕНО ДРВО, 2, Дрво живота, 3- 5 / 2002, стр. 4 - 10

ПРЕКУМАНОВСКИ ИНТЕЛЕКТУАЛАЦ И ДЕЈТОНСКИ, Дрво живота, 3- 5 / 2002, стр. 53 - 74

УМЕТНИЧКА КОНФЕСИОНАЛНА ЛАЖ МИНУЛОГ ВЕКА.

ВИШЕ ДЕЈЕНИЈСКА ЛАЖ

НАГРАДЕ И НАГРЕ, Дрво живота, 3- 5 / 2002, стр. 75 - 76.

ФРАГМЕНТ О СВЕЛОСТИ, ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 5 - 7

КУЛТУРА И ПАРОХИЈА (I), ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 8 - 11

2 АТАР СРПСКЕ КУЛТУРЕ И ПАРОХИЈЕ : ДРВО ЖИВОТА,

ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 27 - 29,
Долазимо у искушење да започнем мемоаре, ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 :
лето - јесен 2002., стр. 30 - 31

МУТАНТИ. Кодификација књижевног спекуланта (критика
антологије НОВО РАСПЕЋЕ), ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен
2002., стр. 38 - 47

ЖИВА КЊИГА ПОЕЗИЈЕ ОД БАРАЊЕ ДО БОКЕ
КОТОРСКЕ (Здравко Крстановић : Чудесни кладенац), ДРВО ЖИВОТА,
Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 48 - 50

ПРЕВРЕДНОВАЊЕ. Баксузни дани... Миодраг Мркић :
ПРЕВРЕДНОВАЊЕ : Манифест превредновања (Мирослав Лукић) : Три
вигеза рестаурације (Добрица Ћосић, Миодраг Булатовић, Матија Бећковић) :
Јуриш метафизичара на положаје : Поноћни самопротестник Феникс, Београд,
2002, 139 стр. 24 цм., ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр.
51 - 59

КАНАЛ ФИЛТРА : ДРУГА ЧИЈЕ, Заветине - плус ултра ИЗМЕЂУ
РЕДОВА. НЕЧИСТИ ДУХОВИ... (Мирослав Тодоровић : ТАМНО И
ДУБОКО, Апостроф, Београд, 2002), ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 17 - 20 /
2002, стр. 68 - 76

ИДЕЈА ВОЈНИКА ЖИВОТА И ПОБЕДЕ (Рањко Соколовић :
ВОЈНИЦИ ЖИВОТА, Интерпрес, Београд, 2002, 108 стр.), ЗАВЕТИНЕ
Плус ултра, 17 - 20 / 2002, стр. 76 - 79

ИДЕЈА БОГОНОСАЦА (Александар Лукић : БРОД ЛУДАКА,
Народна књига, 2001, Београд, 83 стр.)
ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 17 - 20 / 2002, стр. 80 - 83

ПУТ ЈЕДИНИ... (Владимир Јагличић : НЕМОЈ ДА МЕ ЗОВЕШ.
Старе и нове песме, Просвета, Савремена поезија 2002, III стр. Тираж 300 пр.),
ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 17 - 20 / 2002, стр. 83 - 89

Рањко Соколовић СВАГДА И САДА И УВЕК И У ВЕКОВЕ.
АМИН! -Објављено као поговор (в. књ. Рањко Соколовић : ВОЈНИЦИ
ЖИВОТА, Интерпрес, Београд, 2002), стр. 103 - 105

IV Драма

КРАЉИЦЕ И КРАЉЕВИ (Замка за птице), Аламанх за живу
традицију, књижевност и алхемију, 1 / 1998, стр. 167 - 192

V Белешке. Преводи. Интервјуи. Писма. Осврги. Публицистика

Милића Стевића Мишљеновчани... Белешка о песмама сеоског
песника М. Стевића, РАСКОВНИК, пролеће 1971, бр. 11, стр. 46 - 47
; Белешка о песмама Звижда и Хомоља, СТИГ, Мало Црњиће, бр. 7.

април 1972, стр. 6 - 7.

ИЗВОРЧИЋ СА ВОДОМ ЗЕЛЕНОМ - Љубав, Претвори ме, Боже, ушта хоћеш; Опустих се на кревету; Изворчић са водом хладном; Ајд, Марија, у шуму; Ђ, драга, Јона; Ватра те изгорела, љубави; Или умри, војно, ил устани; Кукавица; Мариника. Руковет изворних влашких народних песама које је М. Лукић забележио и превео заједно са Ратомиром Марковићем, СТИГ, Мало Црниће, бр. 7, април 1972, стр. 4 - 7; Доситеј Обрадовић, ШКОЛАРАЦ, Београд, 13 / 1996, стр. 5.

Посебна породична заветина или голубице у сунчевом спектру, са писцем разговарала С. Гароња, Књижевна реч, 10. 10. 1984.

Крај епохе хокус - покуса, са Мирославом Лукићем разговарао Батрић Џеровић, САВРЕМЕНИК плус, 55 - 57 / 1998, стр. 82 - 88.. СВЕТИЉКА У ТМИНАМА (Из објављених и необјављених разговора са Мирославом Лукићем) Б. Џеровић, ЗАВЕТИНЕ, 13 - 14 / 2000, стр. 213 - 244.

Зашто Одојевски?... (белешка). ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 1 - 4 / 2000, стр. 31 - 32.

Уз овај четвороброј, ВЕЛИКА МАГАЗА. Писмохрана, писмара. Архив за живу традицију, књижевност и алхемију, 2 - 3 - 4 / 1999 - 2000 - 2001 - 2002, стр. 3 - 6

Ланац среће, ВЕЛИКА МАГАЗА. Писмохрана, писмара. Архив за живу традицију, књижевност и алхемију, 2 - 3 - 4 / 1999 - 2000 - 2001 - 2002, стр. 7 - 9

ДУХ МРТВОГ ПЕСНИКА, Трећа Србија, 1 - 3 / 2002, стр. 15 - 17

Мркић није официјелни критичар..., Трећа Србија, 1 - 3 / 2002, стр. 41 - 42

ТРЕЋА СРБИЈА, Трећа Србија, 1 - 3 / 2002, стр. 46 - 47

ИЗЈАВА МИРОСЛАВА ЛУКИЋА, аутора Опуса УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА, дата специјално за Трећу Србију, по завршетку Конференције за штампу, 10. октобра 2002. године, Трећа Србија, 1 - 3 / 2002. стр. 61 - 63

КАМУФЛАЖНО ПЕРЈЕ, Трећа Србија, 1 - 3 / 2002. стр. 64 - 72

ДРВО ЖИВОТА. Добитници књижевне награде за 2001., Трећа Србија, 1 - 3 / 2002. стр. 94 - 99

ЧЕЛНИ СУДАР СА СЛЕПИМ СОКАЦИМА СРПСКЕ (НЕ)КУЛТУРЕ. *Преписка* Редакцији ПОЛИТИКЕ Уреднику КУЛТУРНОГ ДОДАТКА СУБОТОМ ПОВОДОМ ТРЕЋЕГ ИЗДАЊА кратког романа

"ТЈОД МЕСЕЧЕВИМ ЛУКОМ" (Писмо Љиљани Шоц, уредник СР ... Одбору за књижевну стипендију Б. Пекић (УНАКРСТ ДИВЉИНОМ ПАМЋЕЊА) ПРЕПИСКА (ЈЕДНОГ КРУГА). ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 12 - 17

ПРЕПИСКА (ЈЕДНОГ КРУГА) > М. Лукић : Миљурку Вукадиновићу; Микану Анчићу; Перу Јакобзену; В. Јагличићу; ојет Јагличићу; два писма Р. Поповићу, новинару; Проф. Б. Димитријевићу; Зорану М. Мандићу, ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр.18 - 26

Редакцији ПОЛИТИКЕ, Македонска 29, 11000 Београд, Привременом Уредништву Културног додатка, ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 31- 32

VRISAK. *Мој прави ујак*. БЕСКОНАЧНО И КОНАЧНО. Интимни дневник о курви и андрогину, ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 32 - 35

Владимиру Јагличићу. - РЕПУБЛИКА СРБИЈА, МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ, Немањина улица, Београд, 9. фебруар 2001. год., ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 35 - 36

Белешка - упућена редакцији Полит. - уз песму посвећену мом млађем сину Ивану, ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 37

ВЕЧНА УСПОМЕНА (Поводом смрти песникове мајке Наталије Лукић), ДРВО ЖИВОТА, Свеска 6 - 9 : лето - јесен 2002., стр. 91 - 92

ДОСИЈЕ Књижевно награђивање и подстицање Сјај и беда српског издаваштва, истините лажи (2)

АНКЕТА Какви су медији данас у Србији?... Осврт, ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 17 - 20 / 2002, стр. 61 - 62

УНИВЕРЗАЛНА БИБЛИОТЕКА Архив наде (3) : СРБИЈОМУНАКРСТ, ПЕШКЕ, ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 17 - 20 / 2002, стр. 63 - 67

КЊИГЕ

Хомољски мотиви (прва књига, песме, Кучево, 1969, 60 стр.), **Земља Недођија** (Београд, 1993), **Flora de la munce** (Београд, 1993, 50 стр. ; прештампана као последње поглавље романа УЈКИН ДОМ, 1997) , **Свеска ХОМОЉСКИ МОТИВИ** (Београд, 1996; библиофилско издање; формат А4, 43 стр.), и **Златни Расуденац** (Београд, 1996; библиофилско издање; формат А4; 40 стр.) **АРХИВ У ОСНИВАЊУ, 1 - 2**, Београд, 1998) (ново, друго, и треће проширено, библиофилско издање књ. Свеска ХОМОЉСКИ МОТИВИ, ЗЛАТНИ РАСУДЕНАЦ, Београд, 1998, велики формат, А4, 134 стр.) **РАЈСКА СВЕЋА: Опус Мирослава Лукића 1968 - 1998** (Београд, 1998, 342 стр, 24 цм.; текстови сложени двоколонално.

Раскошно, ретко, библиофилско издање!). **Врата Звижда** (Београд, 1999; редтко библиофилско издање са пуно фотографија! *** стр.) **Русаљ** (Sectio Caesarea, Pariz, 1999; врло ретко библиофилско издање, стр.). **Краљевске инсигније** (библиофилско издање песникових пријатеља у расејању; Париз - Фрајбург - Београд, 2000; стр.; друго издање 2001). **Метла дрвене Марије, 1** (Београд, 2002; библиофилско издање; 76 стр.). Романе : **Дневник за Сенковића** (Београд, 1983, 176 стр.). **Литургија** (Београд, 1997, 227 стр. великог формата А4; текст сложен двоколонално). **Ујкин дом** (Београд, 1997,* стр.). **Трговци светлошћу** (Београд, 1998, стр.), **Месечева свадба** (Београд, 1999, 178 стр.). **Кућа светих ратова** (Београд, 2000, 88 стр.; на корицама репродукција Детаља триптихона Искушења Х. Боша; најава Лукићевог Опуса УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА).

Књиге есеја : **Музеј Немогућег Ратара** (Београд, 1996, 89 стр. вел. формата ; текст сложен двоколонално - Ново, друго, измењено и проширено издање, објављено као библиофилско; представља реткост Београд, 1998. **Мегафизика у белом оделу** (Београд, 1998, пилот издање, реткост; * стр) ; **In continuo, 1** (Београд, 1998; пилот издање, реткост; * стр.) ; **Духови, 1** (Београд, 1998, пилот издање, реткост ; * стр.), **Религија поезије** (Београд, 1999, стр. великог формата; библиофилско издање, штампано у малом броју примерака). **Антологија ФЕНИКС** (Београд, 1998, стр. великог формата; библиофилско издање; реткост)... **НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ : Антологија поезије 1938 - 1998** (Београд, 1998, * стр. великог формата. Текст сложен двоколонално. Библиофилско издање, и раритет). **НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ : Антологија поезије 1938 - 2000** (Београд, друго, допуњено издање, 850 стр.)

ДЕЛА Мирослава Лукића у 32 књиге : **Опус 1 : УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА**. На око 8000 страница (500 шт. табака!), објављен је део онога што је писац сматрао да је за објављивање Не мали број Лукићевих дела, ту је први пут штампан, као и читав низ дела која су прештампавана по други и трећи пут - допуњена, проширена, прерађена.

I Златни пресек (Поезија). 1. **Бршљан око младости**. 2. **Архив у оснивању, 1 - 5**. 3. **Повратно коло**. II (Не)себичан музеј (Есеји. Критике Антологије). 4. **Несебичан музеј Плус ултра** (треће допуњено, 2002). 5. **Антологија ФЕНИКС** (друго допуњено издање, 2002). 6. **Религија поезије** (друго допуњено издање, 2002). 7. **Духови, 1**. 8. **Мегафизика у белом оделу**. 9. **In continuo, 1**

III ФАТАМОРГАНА ЈЕДНЕ НЕМОГУЋЕ КЊИГЕ .
(Циклус романа I). 10. **Земља Нedoђија** (2. издање, 2002). 11. **Литургија** (2. изд. , 2002). 12. **Ујкин дом** (2. изд. 2002). 13. **Речник прототипа** (1. изд., 2002)

IV ХИПЕРБОРЕЈЦИ (Циклус романа I). 14. **Дневник за Сенковића** (2. изд.; проширено, 2002.).15. **Месечева свадба** (2. изд.; прерађено, 2002.). 16. **Влашка гозба, 1 - 3**

V **МЛАДОСТ БЕЗ СТАРОСТИ И ЖИВОТ БЕЗ СМРТИ.**
(Циклус романа III). 17. *Трговци светлости*, друго, прерађено издање 18. *Кућа светих ратова*. 19. *Opus ober, clarlight* (Десета симфонија) (*нови роман трилогије!*)

VI FRAGMENTARIUM (Из Недовршеног породичног циклуса). 20. **Вашари Хипербореје** (нова књига прозе, поезије) . 21. **РУСАЉЕ (Замка за птице)**. 22. **Туга голема** (сасвим прерађени роман - ис - повест : Емили Џонс : ОГЊЕНИ ПАС) 23. **ИСТОЧНИК. Одломци; годови, пањеви и струготина...**

VII FINIS OPERIS (Есеји. Дневници. Поетика). 24. **Музеј Немогућег Ратара** (треће, допуњено, измењено у много чему издање). 25. **Усамљено дрво, I**

VIII УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА. 26. **Јапански дрворез .**
27. **Посвећено дрво. ЗАВЕТИНЕ, 1 - 2.** 28. **ШЉАКА ИСТОРИЈЕ. Шкарт, 1.** 29. **УСПОН У ЕМПИРЕЈ у Виђењима оног света. Сабласти.Детаљи.** 30. **Метла дрвене Марије, 1 - 2.**
31. **Прозор(чић).** 32. **Дуг поглед уназад.Искушења. Детаљ...**

*

На Веб сајту ZAVETINE Plus ultra (2003) објављена је *електронско издање* Лукићевих одабраних песама **КРАЉЕВСКЕ ИНСИГНИЈЕ** (знатно проширено у односу на друго штампано), као и скраћене, електронске верзије на енглеском, немачком, француском и шпанском. У штампи је четврто, најобимније и најпотпуније издање **КРАЉЕВСКИХ ИНСИГНИЈА** (2003), као и књига есеја **ТРЕЋА СРБИЈА** (Едиција Браничево, Пожаревац, 2003). У тренутку кад се овај рад приводи крају, часопис **ДРВО ЖИВОТА** (бр. 10 - 11 и 12 - 13 / 2002) објављује у наставцима нову књигу М. Лукића : **ДЕРТ, СЕВДАХ И КАРАСЕВДАХ... КАРНЕВАЛ КРАЈ РЕКЕ**, треће издање књ. **ФЛОРА ДЕ ЛА МУНЂЕ** је књига која се управо штампала...

ЧАСОПИСИ, ЗБОРНИЦИ

Лукић је - оснивач и уредник часописа **ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, Дрво живота, УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА, ТРЕЋА СРБИЈА, Алманаха за живу традицију, књижевност и алхемију** и зборника **ВЕЛИКА МАГАЗА...**

Године 1988. покренуо је *Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију*. Наставио је да објављује овај зборник, али у смањеном формату, и под другим именом **ВЕЛИКА МАГАЗА** (2-3 - 4 - 5 / 1999 - 2002, 345 стр. Доштампано издање крајем октобра 2002. године; податак преузет са задње стране корица). Почев од 2000. године, Лукић објављује и три нова приватна књижевна часописа : **ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, ДРВО ЖИВОТА** и **УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА**. До децембра 2003. изашло је 20 бројева ЗАВЕТИНА, 13 бројева ч. ДЖ, 9 бројева ч. УМ. Крајем јесени 2002. године, Лукић покреће и часопис **ТРЕЋА СРБИЈА**; изашла 3 броја. Као оснивач и издавач тих часописа, Лукић је деловао као главни *уредник из сенке* (када је формирао привремене редакције већине својих часописа), и као аутор - сарадник. Своје часописе није растурао на уобичајени начин по књижарама, већ преко *једног културног круга*, који је полако и стрпљиво стварао. Преглед Садржаја свих бројева часописа и алманаха, објављен је као посебан прилог, на крају првог троброја ТРЕЋЕ СРБИЈЕ (1 - 3 / 2002, стр. 74 - 84); тамо се евентуални читаоци могу упознати детаљније и подробније шта је све Лукић објављивао као уредник и као сарадник. Целокупна досадашња продукција ЗАВЕТИНА и Лукића може се ближе упознати у *фондовима Народне библиотеке Србије*.

Лукић је, као издавач, покренуо **ЗАВЕТИНЕ**, тј. *Пишчева издања*, пре двадесет година (1983) (недавно је објављена брошура *ЗАВЕТИНЕ : Мобаров институт ДВАДЕСЕТОГО ДИШЊИЦА ПОСТОЈАЊА 1983 - 2003 : Идентитет издавача* - Београд, Богојављење, 2003., из које се може сагледати и овај облик јавног деловања Лукића, као уредника, издавача).

Круна Лукићевих часописних напора огледа се у ТРЕЋОЈ СРБИЈИ, где на првим страницама стоји као нека врста заштитног знака : *Zora isto-nika umetni-koг neoficijalizma* **КОВЧЕГ БЕЗРАЗЛОЖНИХ УСПОМЕНА. Шејкин? Или мој? Или твој? Или Свечовеков? Или сваког уметника ишло се заштитно према неофицијализму, бољочовечанском реализму?** (стр. 1)

Није, на 2. страници часописа, посебно уоквирен, случајно, наравно, и следећи одломак једног од умнијих српских богослова:

... *О илузијо нојева! Штџа ђомаже скриџи ѓлаву у ђесак, а цело џело ђредаџи заборау и оџасносџи? / Штџа сџе мудриџи од ноја ви, о бели људи? Како ђеџе доџи до истџине само мозџом, када се мозак радиџе да водиџи, неџо штџо сам води? И ѓњураџуџи у анализу, не ѓњураџе ли у бескрајни џунел, штџо води у све безизлазниџи мрак, штџо се дуже и знојниџе њиме ходи? / Кажем вам, ко не унесе собом свейлосџи у џунел, неђе је наџи у џунелу...*
- Н. В.

То је нека врста *аманаета* Оснивача Привременом уредништву ТРЕВЕ СРБИЈЕ.

Али, то је више од тога. Недовољно присутан и валоризован у културној јавности Србије, Лукић је, и као писац и као уредник, *сакривен*, како кажу као Пепељуга, *под корито*. Зашто? Зашто је важније, у Србији, данас, *сакривање од откривања*? Биће разјашњено временом. Овај библиографски досије - открива, много тога. Пре свега, открива да је Лукић био предодређен за улогу писца, полиграфа. Писао је и објављивао поезију са 15 година, пише је и објављује, поред свега осталог, и данас. А повремено и под *туђим именом*...

**НЕПОТПУНА
БИБЛИОГРАФИЈА
ОБЈАВЉЕНИХ РАДОВА
О МИРОСЛАВУ ЛУКИЋУ**

1. П. М. : Они који долазе, Београд, Просветни преглед, април 1969.
2. Вулић, Љубица : Мирко Лукић - "вечито жедни Тантал" поезије, в. у књ. Мирко Лукић : Хомољски мотиви, Кучево, Одбор за организацију "Хомољских мотива", 1969, стр. 5 - 7
3. Милатовић, Вук : *Дневник за Сенковића је књига стрепње и несналажења...* , оцена, в. у књ. М. Лукић : *Дневник за Сенковића*, Посебна породична заветина, Београд, 1983 (клапна)
4. Пејчић, Јован : *Посматрано жанровски, рукопис М. Лукића може се, и поред могућих ограда, означити као роман...* оцена, в. у књ. М. Лукић : *Дневник за Сенковића*, Посебна породична заветина, Београд, 1983 (клапна)
5. Стојановић, Јовица : *Дневник за Сенковића је проза пуна лирских момената...* в. у књ. М. Лукић : *Дневник за Сенковића*, Посебна породична заветина, Београд, 1983 (клапна)
6. Иконић, Мирко : Трагање за смислом живота, Прибојске новине, бр.

- 173, 23. март 1984.
7. Живковић, Живан : Дневник или поетски роман, ВЕНАЦ, бр. 3 / 1984, стр. 13 - 14
 8. Јагличић, Владимир : Ево су чим! , ПОГЛЕДИ, Крагујевац, бр. 168 / 16 - 30. јануар 1995, стр. 43.
 9. Лукић, Александар : Напомене Уредника уз ово издање, в. у књ. Мирослав Лукић : АРХИВ У ОСНИВАЊУ, 1 - 2, Београд, Заветине, 1996, стр. 96 - 97.
 10. Јагличић, Владимир : Један богат архив, Крагујевац, Погледи, бр. 195, 13. - 27. 1. 1997, стр. 19
 11. Јагличић, Владимир : Мирославу Лукићу, Београд, Књижевне новине, бр. 964 / 1997, 15. 9. † 97, стр. 9
 12. Јагличић, Владимир : Предговор , књ. КАД БУДЕМ ТРАВА : антологија новијег српског песништва, Врбас, Слово, 1998, стр. 7 - 8
 13. Ристић, Синиша : Царство подземних духова или о Земљи Неодођији , в. у књ. Четврта димензија песме, Београд, Апостроф, стр. 41 - 44.
 14. Тодоровић, Мирослав : Време и судбине, БОРБА, Свет књиге, 13. новембар 1997.
 15. Ускоковић, Мирјана Митровић : Стварност је сан који се догађа, САВРЕМЕНИК плус, 50 - 52 /1997
 16. Лукић, Александар : Био - библиографска белешка о Мирославу Лукићу, к. ЛИТУРГИЈА, Заветине, Београд, 1997, стр. 225 - 227
 17. Ускоковић, Мирјана Митровић : У контрапункту, САВРЕМЕНИК плус, 55 - 57 / 1998, стр. 129 - 131
 18. Митровић, Саватије Иг. : Лет крупних ждралова, Политика, Божићни број 1998 (редакцијски скраћена верзија)
 19. Митровић, Саватије Иг. : Лет крупних ждралова, САВРЕМЕНИК плус, бр. 55 - 57 / 1998, стр. 131 - 134 (потпуна верзија)
 20. Гароња, Славица : Књижевни "случај" Мирослава Лукића, Београд, САВРЕМЕНИК плус, бр. 55 - 57 / 1998, стр. 96 - 101
 21. Церковић, Батрић : Образложење : роман - литургија, САВРЕМЕНИК плус, 55 - 57 / 1998, стр. 101 - 112
 22. Митровић, Саватије Иг. : ПЕСНИК МИРОСЛАВ ЛУКИЋ. Свака рана је извор, објављено као поговор књ. М. Лукића РАЈСКА СВЕЋА, Београд, Заветине, 1998, стр. 345 - 378
 23. Митровић, Саватије Иг. : МИРОСЛАВ ЛУКИЋ. Хронологија, објављено на крају књиге М. Лукић , РАЈСКА СВЕЋА, Београд, Заветине, 1998, стр. 379 - 383
 24. Лукић, Александар : НАПОМЕНА ИЗДАВАЧА И УРЕДНИКА (у

- другом, проширеном и допуњеном издању АРХИВА У ОСНИВАЊУ, 1 - 2, у трећем, Београд, Заветине, 1998, стр. 1 - 2; у књизи РАЈСКА СВЕЋА, Заветине Београд, 1998, стр. 1 - 3)
25. Павловић, Миодраг : Писмо ПОВЕЉИ, Повеља, октобар, 3 / 1998, Неучене (и запостављене) књижевне вредности, стр. 59 - 60; 60.
26. Живковић, Живан : Мирослав Лукић : ПОВРАТНО КОЛО, Београд, 1985. Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију, 1, 1998, стр. 386 - 387 (књижевна оцена рукописа истоименог романа, који М. Лукић никада није објавио!),
27. Паовица, Марко : Ако бисмо тематску раван претходног Лукићевог романа... Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију, 1, 1998, стр. 387 - 388 (књижевна оцена рукописа истоименог романа, који М. Лукић никада није објавио!)
28. В. П. М. : ПОУЗДАНО ЧУЛО ЗА ПОЕТСКО И ЕСТЕТСКО, ДАНАС, Београд, бр. 612 / петак, 12. март 1999, стр. 12
29. Гароња - Радованац, мр Славица : БАЛКАНСКА БАЈКА, Школски час, Београд, 2 / 1999, стр. 100 - 103
30. Митровић, Саватије Иг. : ИЗВЕШТАЈ ИЗ ЗБЕГА, пог. књ. Мирослава Лукића ВРАТА ЗВИЖДА, 1999.
31. Лукић, Александар : РАЗРАДА НЕНАПИСАНЕ ДЕСЕТЕ БЕТОВЕНОВЕ СИМФОНИЈЕ, в. у књ. РУСАЉ, 1999.
32. Митровић, Саватије Иг. : ПЕПЕЉУГА САВРЕМЕНЕ СРПСКЕ ПОЕЗИЈЕ... , пог. књ. М. Лукића РУСАЉ, Сејгио Цесареа, Париз, 1999.
33. Јагличић, Владимир : ЗАДАТА ГРАНИЦА КОЈУ ТРЕБА ПРЕКОРАЧИТИ, Повеља, Краљево, 3 / 1999, стр. 74 - 76; 74 (Предмет ПОВЕЉЕ : Гласови деведесетих у српској књижевности)
34. Р. З. : Створено у потаји. ЗАЧАРАНИ СВЕТ. Нови роман Мирослава Лукића "Трговци светлошћу"... Политика, 5. фебруар 1999, стр. 24
35. К. Ј. : БАЛКАНСКА БАЈКА ("Трговци светлошћу"...), БОРБА, 5. фебруар 1999. стр. 8
36. Симић, З. : Из књижевне радионице Браће Лукић : МИРОСЛАВЉЕВ "НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ", Политика, 14. март 1999, стр. 24
37. Мандић, Зоран М. : АНТОЛОГИЈА АНТОЛОГИЈА, Дневник, Нови Сад, 25. август 1999, стр. 15
38. Живковић, Живан : Песник и есејиста Мирослав Лукић... Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију, 1 / 1998, стр. 437 - 438 (оцена првог издања антологије НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ)

39. Пејчић, Јован : *Запањује обим антологије Несебични музеј...Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију*, 1 / 1998, стр. 438 - 439 (оцена првог издања антологије НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ)
40. Тодоровић, Мирослав : РОМАН НАШИХ ДАНА (Месечева свадба, Заветине, 1999), БОРБА, Свет књиге, 27. јануар 2000.
41. Гароња - Радованац, мр Славија : ДВЕ АНТОЛОГИЈЕ СРПСКОГ РЕЛИГИОЗНОГ ПЕСНИШТВА (Мирослав Лукић : Несебичан музеј : српско песништво 1938 - 1998, Заветине, Београд 1999; Павле Зорић : Српско религиозно песништво двадесетог века, Просвета, Београд, 1999), ШКОЛСКИ ЧАС, Београд, 1 / 2000, стр. 104 - 108.
42. Лукић, Александар : Поводом Рајске свеће и заокружења Опуса Н° 1 : УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА , ЗАВЕТИНЕ, 5 - 14 / 2000, стр. 248 - 252.
43. Јагличић, Владимир : У СМЕРУ ВРТЛОГА (Мирослав Лукић : Месечева свадба...), ЗАВЕТИНЕ, 13 - 14 / 2000, стр. 252 - 256.
44. Мандић, Зоран М. : РОМАН КАО СЛИКА УЖАСА (Месечева свадба), ДНЕВНИК, среда 31. мај 2000, стр. 18
45. З. М. М. (Мандић, Зоран М.) : ЗАВЕТИНЕ, Дневник, среда 6. септембар 2000, стр. 18
46. Соколовић, Ратка : НАГРАДА КНЕЗ ПАВЛЕ КАРАЂОРЂЕВИЋ, Београд 11001, П. фах 99. - Предлог. ДЕСЕТ ЛУКИЋЕВИХ КЊИГА У 199. ГОДИНИ. Шест у 1999. , ЗАВЕТИНЕ Плус ултра 5 - 14/ 2000 ; стр. 152 - 154
47. Лукић, Александар : РОМАН О МЕСЕЧИНИ, поговор у књ. ТУГА ГОЛЕМА, ЗАВЕТИНЕ : Мобаров институт, ДЕЛА, књ. 22, Београд, 2000, 148 стр.; стр. 141 - 146.
48. Лукић, Александар :- БОГОЧОВЕЧАНСКИ РЕАЛИЗАМ : ДУБОКЕ ПЕСМЕ НЕМОГУЋЕ ЉУБАВИ. ТУГА, СВЕЛОСТ И БЕСКРАЈНОСТ... , Дрво живота, 1 - 2 / 2001, стр. 46.
49. Лукић, Александар : КЊИГА О АПСОЛУТУ ("Кућа светих ратова", Мобаров институт / Заветине, Београд, 2000), БОРБА, 4. јануар 2001.
50. Јагличић, Владимир : РАНИ АРХИВ (Мирослав Лукић : "Брњиан око младости"; Сабране ране песме, Заветине, Београд, 2000), БОРБА, Свет књиге, 13. септембар 2001. ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002, стр. 304 - 305
51. Митровић, Саватије Иг. : Мирослав Лукић : КРАЉЕВСКЕ ИНСИГНИЈЕ, Sectio Caesarea, Paris - Freiburg - Беч (библиофилско издање песникових пријатеља у расејању), 2001. година, стр. 116 , Уметност махагонија, 1 - 3 / 2001, стр. 106
52. Митровић, Саватије Иг. : RESUME , Уметност махагонија, 1 - 3 / 2001, стр.

53. Јагличић, Владимир : КА БОГОЧОВЕКУ (Мирослав Лукић: Несебичан музеј, антологија српске поезије, 1938 - 2000, друго издање, издавач ЗАВЕТИНЕ, 2000), Липар, Крагујевац, бр. 8, лето 2001. године, стр. 38 - 39
54. Превалез, Валтазар : ПАРАЛЕЛЕ (10) "Шумска чума" М. Лукића (10) Песма о мртвом брату (грчка народна песма) , Дрво живота, 1 - 2 / 2001, стр. 14
55. Т. Д. Б. Д. С. Б. : Невидљиви савезник, читалац, Уметност махагонија, 1 - 2 / 2001, стр. 110 - 117
56. Мандић, Зоран : Архив осећања Мобаровог института пишчевих издања : ЊЕГОВА НЕВИДЉИВОСТ ОСЕЋАЊЕ или мали приручни есеј о несводности, ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 15 - 16 / 2001, стр. 103 - 106
57. Митровић, Саватије Иг. : КЉУЧ : КЊИГА СИТНОГ ИНВЕНТАРА (Мирослав Лукић : Усамљено дрво, 1) , ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 15 - 16 / 2001, стр. 107 - 108.
58. Саватић, Лазар : СТВАРАЛАЧКА КРИТИКА (Мирослав Лукић : Метафизика у белом одеу; Ин понгинуо, 1; Духови, 1, Београд, Мобаров институт / ЗАВЕТИНЕ), ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, 15 - 16 / 2001, стр. 109 - 112)
59. Мркић, Миодраг : АВЕТИЊСКА МЕТАФИЗИКА РОМАНА - ЕСЕЈА (ОГЛЕД О РОМАНУ УЈКИН ДОМ МИРОСЛАВА ЛУКИЋА) , Дрво живота, 3 - 5 / 2002
60. ДУШМАНИЋ, Велимир БУЋУРКО : ЖЕНА И ГРОБЉЕ, Дрво живота, 3 - 5 / 2002.
61. АНЂЕЛКОВИЋ, Петар - БОЈНАТОВАЉ : ТРИ ПЕСМЕ (Паралеле, есеј; фрагменти) , Дрво живота, 3 - 5 / 2002
62. ГРИНВАЛД, Виктор : ТРИ ОДЕ ДОСТОЈЕВСКОГ И ТРИ СОНЕТА М. ЛУКИЋА, Дрво живота, 3 - 5 / 2002
63. ГРИНВАЛД, Виктор : БРАЋА ЛУКИЋ : ПАРАЛЕЛА, Дрво живота, 3 - 5 / 2002.
64. Лукић, Александар : НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ Плус ултра. Антологија поезије 1900 - 2001. Треће српско издање, допуњенио и нешто измењено, ВЕЛИКА МАГАЗА, 2 - 3 - 4 - 5 / 1999 - 2002, стр. 322 - 324
65. Бехатукадруз, Есмер : Зона источника српског неофицијализма, Уметност махагонија, 3 - 6 / 2002, стр. 102
66. Менделес, Дијана Рамзина : Тражите царство бојје, а све остало ће вам се дати, Уметност махагонија, 3 - 6 / 2002, стр. 103 - 111
67. Ивањска, Коли Шоле : Корали за одабране , Уметност махагонија, 3 - 6 / 2002, стр. 112 - 116
68. Кукљан, Бојана : ПЛУС УЛТРА (Све даље), Уметност махагонија, 3 - 6 / 2002, стр. 117 - 119
69. Кукљан, Бојана : ВЕЛИКА МАГАЗА, Уметност махагонија, 3 - 6 / 2002, стр.

119 - 121

70. Соколовић, Р. - Белатукадруз, Е. : Неостварени издавачки подухват. ЈУСТИНИЈАНОВ РИБЊАК. Одабране песме, и иповољно позната лирика из романа и других књига Мирослава Лукића, Уметност махагонија, 3 -6 / 2002, стр. 122 - 123

71. Кужан, Бојана : ДВА НОВА КЊИЖЕВНА ЧАСОПИСА, Уметност махагонија, 3 - 6 / 2002, стр. 124 - 125

72. Јагличић, Владимир : ХРОНИКА ТРАГЕДИЈЕ, БОРБА, Свет књиге, 28. март 2002.

73. Лукић, Д. : КЊИЖЕВНИ ДОГАЂАЈ. Конференција за шттампу... ТРЕЋА СРБИЈА, 1 - 3 / 2002, стр. 51 - 60

74. Мркић, Миодраг : МАНИФЕСТ ПРЕВРЕДНОВАЊА (Мирослав Лукић), в. у књ. ПРЕВРЕДНОВАЊА (Феникс, Београд, 2002, 139 стр.; уводно поглавље), стр. 5 - 12

*

Посебне књиге о стваралаштву Мирослава Лукића:

1. *Александар Лукић, Саватије Иг. Митровић, Багрић Церковић НА ВЕТРУ НА ЧИСТИНИ НА ВИСИНИ : Мит и метафора : Опус Уметност махагонија* Мирослава Лукића (Уредник и рецензент Tomas Daniel Bueno Dos Santos - Brodica. Издавачи Edition Sectio Caesarea, Paris, **Мобаров институт** Београд, 2000. 260 стр. 21 цм.) *Белешке о ауторима*, стр. 217. *Хронологија* : стр. 233 - 234. *Библиографија објављених радова Мирослава Лукића : 1968 - 1999 (2000)* : стр. 207 - 213. *Библиографија објављених радова о мирославу Лукићу : (селективна)* : стр. 214 - 216.

Склоп књиге : **Садржај** : In medias res (стр. 9); Увод : ЛЕТ КРУПНИХ ЖДРАЛОВА (11); ЧИСТИНА ПРВА: ПЕСНИК НА ВЕТРУ, НА БРИСАНОМ ПРОСТОРУ (23). I ПЕПЕЉУГА САВРЕМЕНЕ СРПСКЕ ПОЕЗИЈЕ ПЕСНИК ТРЕЋЕ РЕЛИГИОЗНЕ ЕПОХЕ СТВАРАЛАШТВА И ОБНОВЕ МИТОТВОРНОГ ДУХА МУЗИКЕ (25). 1 ТРЕЋИ ИЗРАЗ (25). 2 ВРАТА ЗВИЖДА (57). 3 ПИСМО УПУЋЕНО ПРЕКО ДЕВЕТ МОРА, ГОРА, МАГЛИ, МОЖДА НЕМОГУЋЕМ И ДАЛЕКОМ ЧИТАОЦУ? (61).

II ГРАЂА ЗА КЊИГУ О М. ЛУКИЋУ. 1 НАПОМЕНА - (Уредника) - уз издање РАЈСКЕ СВЕЋЕ (103). 2 РАЗРАДА НЕНАПИСАНЕ БЕТОВЕНОВЕ ДЕСЕТЕ СИМФОНИЈЕ (107). 3 УМЕСТО ЗАКЉУЧНЕ РЕЧИ : (Размишљања о Орфеју и Сотони, данас) (111).

ЧИСТИНА ДРУГА : НА КРАЈУ ЕПОХЕ ХОКУС -
ПОКУСА... (125). РОМАНСИЈЕР I 1 Из Поговора првом издању
романа ЛИТУРГИЈА (127). II 1 ОБРАЗЛОЖЕЊЕ : РОМАН -
ЛИТУРГИЈА (130) . III 1 ХИЉАДУ ГОДИНА САМОЋЕ (149). 2
ЛИНКОЛНОВА КУПОВИНА БАЧВЕ , ИЛИ О
СИНХРОНИЦИТЕТУ (152). 3 КЊИГА О АПСОЛУТУ (166). IV
1 ПРВОРАЗРЕДНО И ТРАЈНО УМЕТНИЧКО СВЕДОЧАНСТВО
(167). 2 ЧАС АНАТОМИЈЕ АПСУРДА И ТРАГИЗМА СУДБИНЕ
НА КРАЈУ ЕПОХЕ ХОКУС - ПОКУСА (169). 3 СТВАРАЛАЧКИ
ТРИЈУМФ (172). 4 ИСТИНА, СУДБИНА ИСТИНЕ У СВЕТУ (176).
V УМЕСТО ЗАКЉУЧНЕ РЕЧИ (179).

ЧИСТИНА ТРЕЋА : НА ВЕТРУ, НА ВИСИНИ, НА
ЧИСТИНИ. АНТОЛОГИЧАР. КРИТИЧАР. ЕСЕЈИСТ . 1 Мирослав
ЛУКИЋ : НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ : антологија поезије 1938 - 1998,
(183). 2 ПИСАЦ КАО КРИТИЧАР (187). Стваралачка тајна (190).
Уместо закључне речи : кратак резиме (192).

ЧИСТИНА ЧЕТВРТА:
СРПСКА КЊИЖЕВНОСТ НА КРАЈУ XX ВЕКА И МИРОСЛАВ
ЛУКИЋ. ЗАКЉУЧАК (197).

ЧИСТИНА КОНАЧНА : БИО - БИБЛИОГРАФСКИ
ДОСИЈЕ (205). I БИБЛИОГРАФИЈА ОБЈАВЉЕНИХ РАДОВА
МИРОСЛАВА ЛУКИЋА 1968. - 1999 (2000). (листови, часописи,
антологије, зборници...) II Поезија (207). III Проза (210).
III Есеји. Критике (211). IV Драма (212). V Белешке Преводи.
Интервјуи (212). Био - Библиографски податак о Лукићевим
књижевним радовима **објављеним као самосталне књиге** (213).
3. Библиографија објављених радова о Мирославу Лукићу (селективна)
(214)...

На крају ове књиге, прве монографије о целокупном
стваралаштву М. Лукића, објављено је и поглавље **ДОДАТАК :**
Хронологија : Албум слика (стр. 231 - 258), где је дата прва
(*атомизована*) биографија М. Лукића (233 - 241), Легенде уз Албум
слика (243 - 244) и сам Албум (66 фотографија из живота писца,
исечака из новина, насловних страница његових књига, или других
фотографија, у непосредној вези са пишчевим животом и
стваралаштвом; стр. 245 - 248), грађа која може помоћи у сагледавању
развоја писца од самих његових почетака...

Лукић је почео да пише и објављује (поезију) рано, још као
ученик седмог разреда (1964) (објављујући у сарајевским Малим

новинама, смедеревском Нашем гласу, под именом *Мирко Лукић*). Прву књигу је објавио као матурант гимназије, пролећа 1969. Исте године је, на југословенском конкурс за поезију Фонда младих талената и редакције листа БОРБА, освојио Прву награду (једногодишњу студијску стипендију). Пошли смо, дакле, трагом књиге **НА ВЕТРУ**... прошли исти пут, при том проверавајући тачност датих података и допуњајући их. Било нам је олакшано, јер би било теже да ничега није било и да смо све сами морали урадити од почетка. Наш рад је допуна претходника (библиографа) ; онима који долазе после, може бити од користи...

2. Лукић Александар **ЈЕВАНЂЕЉЕ МИРОСЛАВЉЕВО : студија о богочовечном реализму** (Београд, 2001, 119 стр.). - Садржај : УВОД У ЛЕГЕНДУ (Поводом заокружења УМЕТНОСТИ МАХАГОНИЈА) (стр. 7). I БРШЉАН ОКО МЛАДОСТИ : СЕНКЕ ОСНОВА (23). II САЗВЕЖЂА УМЕТНОСТИ МАХАГОНИЈА (71). III БОГОЧОВЕЧАНСКИ РЕАЛИЗАМ (97).

3. Мркић Миодраг : **АВЕТИЊСКА МЕТАФИЗИКА У РОМАНУ - ЕСЕЈУ (Оглед о "Ујкином дому" Мирослава Лукића)** (2002) . -

4. Мркић Миодраг : **ПРЕВРЕДНОВАЊЕ**, Феникс , Београд, 2002...

СЕЛЕКТИВАН ИЗБОР КЊИЖЕВНИХ ОЦЕНА ЛУКИЋЕВОГ СТВАРАЛАШТВА

*

ТРЕЋАСРБИЈА,1, нова књига(...) То је прва књига која се штампа, после изласка Лукићевих Дела, и представља избор есеја, критика, и поетскопрозних целина из његових Дела (Музеј немогућег Ратара, Усамљено дрво, 1, Религија поезије - друго издање, НЕСЕБИЧАН МУЗЕЈ Плус ултра, Дуг поглед уназад...), као и фрагменте из његових рукописа и књига у припреми (Магле на Церетеру), или одломке из прилога објављених по часописима. Избор и одређена скраћивања текстова извршио је сам писац, уклапајући се у унапред задат обим књиге. Шта је и колико аутор скраћивао у својим текстовима, евентуални радозналац, и невидљиви савезник читалац, може утврдити упоређивањем верзија већ објављених текстова. Међутим, пошто су Дела М. Лукића објављена у симболичним тиражима, до тих текстова је теже доћи. Ево једног од разлога и оправданости, што објављујемо ову књигу. Лукић објављене текстове није дописивао; скраћивао их је, по својој вољи, како би се могао уклопити у унапред задат број шт. табака. Редослед текстова у књизи одредио је сам писац, а не уредник. Ова и оваква књига, верујемо, представља у новој светлости овог писца полиграфа, једног, можда, од најбољих у нашој књижевности. Иако је опседнут визијом или фатаморганом Треће Србије, оне сањане, Лукић је пре свега -

реалан и непоткупљив критичар Прве Србије; његова је књига канал филтра; другачије је писана. Она открива ону другу и непознату Србију; она је својеврстан реквијем многим заблудама и наметањима. Ниједна књига, верујемо, у минулом 20. веку, није, као ова, пружила тако снажан и изворан отпор људима залуталим у књижевност. Ова књига ће бити од великог подстицаја књижевном нараштају који долази... (...) Ево још једног разлога, што смо, обнављајући Едицију БРАНИЧЕВО, међу првима, упутили позив и Лукићу, као писцу и антологичару, критичару и истраживачу стварних проблема српске културе и књижевности. Лукић никога не штеди, ни себе ТРЕЋА СРБИЈА има оквир - магле на Церетеру, трубе и хармонике и белешке са путовања по Србији. Други разлог је и чињеница да је Лукић, као гимназијалац, пре више од тридесет и кукур година, започео објављивање баш у ч. Браничево... Трећи разлог је што објављујемо ову и овакву књигу : потреба да подстакнемо објављивање сличних, књига које неће заобилазити око проблема и феномена, и које ће бити пример реалне и стваралачке књижевне критике.. Ова књига је, поред осталог, дотакла и проблем философије стваралаштва; тумачећи, на једноставан начин, истину о суштини уметности махагонија, тј. истину о стварима које су надживеле своје мајсторе и сопственике. За оне читаоце, којима ће ова књига бити прва књига М. Лукића коју су уопште видели и прочитали, она ће, верујемо, бити добар подстицај да се заинтересују и за друге ствари које је Лукић написао, јер иза овог писца стоји читав један пребогат опус... (Александар Лукић, уредник)

*

" (...) Лукић се уздигао до највеће могуће жртве, до жртве када се више ништа не пита и не мери! (...) Жртва је највеће и највише усхићење. Личност се потпуно издигла из себе. Дух је потпуно заборавио на своју љуштину. Све је у трансу који је изабран и са којим се хоће да изврши замена. Што је виши транс, жртва је лакша. Жртвује се лакше јер се осећа да се замењује горе бољим..."
Због тога се оно најбоље међу 25 књига УМЕТНОСТИ МАХАГОНИЈА чита као узбудљиво сведочанство богочовечанског духа, као незаборавна књига пепела, великог враћања, снова и светлости..." (одломак из студије Лукића Млађег о богочовечанском реализму М. Лукића)

*

(...)Великопосвећенички удар мунје

Лукићева књига Ужин дом је својеврстан пут ка блјеску мунје, ка грому. Пут мистика кроз животну праксу и кроз искуство других, умних, искуство о свету у бираним цитатима. Тај пут није стилизован тематски и мотивски, није уобличен као такав, пут просветљенја до удара грома, мунје, виђенја божанског. Он је више неки утисак опште слике о делу, који се намеће не тенденцијом писца, намером - не тезом. Утолико боље... Својеврсно откривање, откривење. Тај пут као и пут лествица и очишћења, наравно иде и кроз еротско искуство, и кроз сурово мучење тела људског. Оба та искуства иду кроз свој лирски доживљај танане високе лиричности

реално-метафизичке Тежња да се буде - лаган и прозрачан, ослобођен свих тежина и конфликтата" (Гастон Башлар).

Његов пут иде и кроз идеолошко чишћење, и филозофско-религиозно, и кроз сурову, и сирову реалност и кроз приземно и социјално; али истовремено и кроз фантазмагорију. Иде и кроз народни дух...

(...)

... Изданак балканских жреца и шамана, врачара, гатара, видовњака који виде истину пре појавне истине

Једноставан у томе и болно упоран.. Болно самоуверен болује време, свет и себе

(...) Све ово о чему говоримо, ама баш ништа у роману Ујкин дом нема дах књишкости, дах књига из друге руке, књига утицаја, тривијалности итд. У томе је, пре свега, величина Лукићеве књиге. Утеха је читати овакву књигу. Ево, у тренуцима када се и у Француској и у Русији ... о уметности говори искључиво са тржишног аспекта. (...) (Миодраг Мркић, одломак из огледа АВЕТИЊСКА МЕТАФИЗИКА РОМАНА - ЕСЕЈА....)

*

"(...) Критичари су га, пре свега - српски, као зла маћеха, сакрили под корито. Читали су они или слушали у детињству бајку о Пенелџи, можда и пролили коју сузу; и знају крај бајке и поуку. Јер на Балкану многи пролазе кроз епску поезију, мит. Многи долазе из мита и завршавају у њему. Да је мит на почетку књижевности,

како је тврдио Борхес, као и на њезину крају, најбоље показује и случај Мирослава Лукића. Лукићев Опус је "скривен" уз помоћ тзв. троглаве моћи официјелне српске књижевне критике, која, жилавија од пиревине, још увек, опстаје у плодном хумусу бастиона официјелне литературе. На крају, или на почетку : верујем и надам се, да ће ова невелика књига, подићи завесу која је спуштена, и открити једног значајног и битног писца, Дицхтера. (...)

(...) Постоји и критика књижевних дела : она права и моћна, надмоћна, која из дела зрачи кроз време. Надмоћност те књижевне критике, чије дејство нико више не може зауставити, те критике која зрачи из Опуса Уметност махагонија, биће, верујемо веома плодотворна за даљи развој модерне српске књижевности, и не само српске.. Коначно : Мирослав Лукић је, верујемо, међу реткима, од осамдесетих наовамо, успео стварно да оствари оно о чему причају, пишу и санјаре тзв. постмодернисти. Наравно, амбиције

Мирослава Лукића су биле изнад сврставања ма које врсте. Дело које је створио и ствара налик је на сребрни титрави спруд тишине, на мост који витим, белим луковима везује Лукићеве књижевне многострукости. Али и - старо и ново, древно и ововековно, Гвоздени и Златни век. То Дело се уздиже изнад нерда малих средина, изнад екстрема, изнад рушевина прецветалих и потонулих култура, књижевних праваца и покушаја, уображености, псеудо - хијерархија, експеримената и луксуза слепих улица уметности, зараслих у грмље или напола утонулих у пустинјски песак... Стваралачки развој овога писца је био, понављамо, пожељан : јер тај развој му је дао поред искушења и мудрости и храбрости. И ма куда ипшао и лутао, овај писац на крају није изван хармоније Господње : његово дело извири из мита, упућено је на метафоре као начин сазнавања, и говора. Као и на

анђеле и науку анђеоску и древну, који су у његовом опусу више од метафора... Напросто, овај песник у својим рукама има оруђе које експлодира снагом визија, али оно њега не убија већ ствара по његовој волји : он је тим оруђем и опасностима заштићен, делујући из самог њиховог средишта..." (Одломци из књиге НА ВЕТРУ, НА ВИСИНИ, НА ЧИСТИНИ, из једног од последњих поглавља : Мирослав Лукић и српска књижевност на крају 20. века)

*

КЊИГА О АПСОЛУТУ... Кућа светих ратова је један од најкраћих Лукићевих романа : осамдесетак страница! Лукићс ду врћ поредили са Борхесом, али то тек са појавом ове књиге има смисла. Лукић је овом књигом доказао да је мукотрпан и осиромашујући занос који се састоји у писању дебелих књига, у развијању на пет стотина страница једне мисли која би се усмено могла савршено изложити у неколико минута. Кудикамо је бољи онај поступак који се састоји у замишљању да те књиге већ постоје, и да се онда да њихов извод, њихов коментар.

Ово дело је, дакле, у најбољем значењу те речи врстан коментар о једној мистериозној теми - путовању душе кроз посмртни свет.

То није књига написана под утицајем Тибетанске КЊИГЕ МРТВИХ. То је свебалканска књига мртвих... (БОРБА, Свет књиге, 2001)

*

...И они критичари, који су чинили комплименте Лукићу, сматрајући да је после прераних смрти регионалних писаца Ж. Павловића, Джунића, попунио њихово место, чинили су неправду овом романописцу, критичару, есејисти, антологичару и изванредном песнику : он је остварио, као књижевник више од свих њих, и као есејиста, песник и романописац, ушлео се у светску књижевност у правом тренутку. Лукић је написао књиге, које се могу читати и разумети не само у земљи и на језику на коме пише, већ и широм овог света. Лукић је схватио ненаписани аманет покојнога Данила Киша, и више од тога. Издавачи, овде и у свету, који то на време буду разумели, имаће и извесну вајду од тога. Лукић је схватио и осетио дубоко да овде у овом животу, већ имамо везу са бесконачним - и његова дела то изражавају. У крајњој линији, она онолико вреде и у оквирима националне српске, а и европске и светске књижевности само због супштине коју отеловљују, и Лукићев живот није промашен зато што је отеловљује. Када је реч о односима Лукића са другим песницима и уметницима, мртвим и живима, националним, европским и светским, најважније је питање тих односа израженост елемента бесконачности и несводивости. Фигура Бенђукиног у последњем роману трилогије је не само изванредни омаж музичком генију Лудвига ван Бетовена, већ и музици, најсавршенијој међу уметностима... (...)...Ризници светске књижевности придодате су три Лукићеве књиге, написане у годинама размаха његовог стваралачког развоја и пуне зрелости, књиге о јунацима, жени и човеку, који су раздвојили своје путеве, да би се они укрестили у вечности. Лукић није написао књигу о варљивој и ђаволској духовности - мушкој и женској, напротив! Баш зато што се из ових књига види како постају

и опште анђели, Лукић је велики светски писац, сведенборске једноставности и уверљивости. (Александар Лукић)

...(...) Некако би било природно и очекивано да се такав један роман појавио, коначно, у пространој Русији. Па ипак, ВЛАШКУ ГОЗБУ је написао један јужни Словен и Србин Међутим, ни један Рус у 20. веку, а ни један Србин, тетовиран руским чизмуринама судбине, није написао, није могао да напише, овакву једну књигу. Ово ремек - дело се дуго кувало у његовом творцу, дуго путовало разним возовима, онима којима је путовао Розанов, Берђајев, и пре свих, Достојевски... Мирослав Лукић је писао Влашку гозбу, као што се пишу дубоке песме. Овакав, по величини и важности роман, не би могао написати неко ко није превасходно успешни и истински песник и есејист. Као професор компаративне књижевности по образовању и као дугогодишњи библиотекар, Лукић је, поред осталог, ушао у радикалну противуречност епохе Хокус - покуса, комунизма, и показао њено језиво наличје (...)

*

...ХРОНИКА ТРАГЕДИЈЕ. Влашка гозба, 1 - 3. - Ако би ме ко питао да ли је Лукићева трилогија ВЛАШКА ГОЗБА роман, књига сећања, дневник или оглед - не бих могао да одговорим. Све то, и више (...)
Лукићев књижевни рукопис је израз једног медијума кроз којег се олакшава некакво, профетско оптерећење, од сувишка онога што са собом носе каравлашко очајање, барбарска генијалност и јуродива прозорљивост сплетени уједно. / ВЛАШКА ГОЗБА је архив једне епохе(...)

Мирослав Лукић је, ето, такав писац. Писао песме, огледе или прозу - он поступа на исти начин, тражи ону свакодневну бодлеровску грозницу и препушта се стихији (Писац мора да ствара без обзира на потоњу судбину својих дела.) Ма каква била судбина његових дела, Мирослав Лукић ју је до краја испунио. (БОРБА, 2002, Владимир Јагличић)

*

.... Ово је књижевник који припада најређој раси од памтивека, Диџхтер, у оном борхесовском, најбољем значењу ове речи. Кроз овог песника говори дух поднебља које га је изнедрило, тј. дух онога што је најбоље и најрасније у том поднебљу. Кроз њега као да говоре пророчанства и глас шамана. Али овом песнику је највише помогао Христос, дајући његовој души племенитост и слободу. Ова поезија оглашава и потврђује Свечовека и Свевреме, она је свечовечанска и свевремена. Овога песника нису подржали државни издавачи, ни они из Титовог времена, ни они из времена Слободана Милошевића. За њих, ми то знамо, овај песник као и да не постоји! То треба у свету да се зна.

Краљевске инсигније је написао један од најраснијих српских песника, један од оних дораслих мери времена и мери света, мери прошлости, језиве садашњости и будућности, мери вере и наде. Писао ју је храбар човек, чија је храброст прожета умором и великом чежњом. Против песника и његове књиге ништа неће устати : никакво јуче, никакво сутра; јер XX век се расуо у рушевине. А Лукић и његова књига су испод тих рушевина процветали. Овај песник се

нашао са краљевским инсигнијама да би једно другом ново поколење били! - О Србији су многи стихоклепци и барабе - барабар, натрућали којешта, као онај војник Заболошког, којег се с правом присећа Лукић. Све је у овој књизи о Србији, познатој и непознатој, древној и оновременој, о њеној души и о њеној музи, о њеној вери и о светлости, дотакнуто. Ову књигу није написао песник - мутант, каквих у Србији има више него плеве, већ неко ко је, на крају једног миленијума, последње јесени тог миленијума, видео мноштво капи нанизаних на жици за сушење рубља испред неке београдске потлеушије И у тим кишним јесенским капима препознао је безбројне сузе свога народа... Каква је то књига? Такве књиге су ретке. Такву књигу није написао ниједан други српски песник друге половине XX века. То је књига дубоке љубави према животу и Свеживоту, човеку и Свечовеку, времену и Свевремену, скоро - дело вере

Ова књига није само једна од историја једног песниковог лудила, она изражава тотално бунило Балкана; чини нам се да она поседује све могуће пејсаже пакла, да долази из алхемије речи. Тек што се идеја о пропадању Друге Србије наталожила крајем другог миленијума, захваљујући пре свега моћницима и протагонистима оне проказане Србије, овај песник се једноставно, природно, као зец зауставио у црвеној детелини и међу њеним листовима и цветовима кроз паучину несанице, многих бдења изрекао своју Молитву Месецу и Месечини, Дуги, Будућности, Слободи и чергарима демократске Србије У овој књизи откуцава један часовник, и није тешко погодити коме он откуцава.

(...) Лукић, дакле, није само песник две, три или пет ванредних песама (као Лаза Костић), или песник само једне, две, три ванредне књиге (као Ј. Дучић, М. Ракић, М. Црнјански, Растко Петровић, Винавер; Васко Попа, Миодраг Павловић, С. Раичковић, М. Бећковић, Лјубомир Симовић...); то је песник најдубљих личних песама и стихова у васколикој српској поезији; творац онсежног опуса, и то одређује, или ће одређивати његово место у нелажној хијерархији савремене српске поезије и у историји српске поезије ЦЦ века.

Ако се можда чинило, на Балкану и у Европи, свету, да је прошло време поезије, неверним Томама предлажемо да уроне у опсежни поетски опус Мирослава Лукића, који је већ крајем последње деценије ЦЦ века премашио обим од 20 000 стихова! Време оригиналне, убедљиве, колико древне толико и модерне поезије никада није прошло, нити ће проћи! Лукић није дошао из понора социјалистичке метафизике, већ из златних и заборављених амбиса старобалканског наслеђа, Старе Европе, нереди и мита, и окриља највиталнијих токова европске и светске песничке традиције. Врхови Лукићевог песништва припадају самим врховима српске поезије, али и врховима европског и светског песништва на размеђи миленијума...

Крајем септембра 2000.

С. Иг. М.

(...)

ЖИВОТОПИС

МИРОСЛАВ ЛУКИЋ (1950), Мишљеновац

Мирослав Лукић рођен је 30. јуна 1950. године у Мишљеновцу код Пожаревца. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду (Група за југословенске и општу књижевност). Пише стихове, приповетке, романе, есеје, студије и драме. Објавио је, почев од 1969, па до 2003. године, више од педесетак књига - песама, романа, приповетки, драма, есеја и критика, студија, антологија (рачунајући и часописне верзије!) Као оснивач ЗАВЕТИНА, и издавач, уредник, објавио је око четрдесетак бројева часописа и зборника, и на десетине књига других српских писаца. Најзаслужнији је за установљавање угледне и корективне књижевне награде ДРВО ЖИВОТА, коју додељује са својим синонима, почев од 2000. године за књиге свих жанрова (поезија, проза, роман, есеј, драма, студије). Живи и ради у Београду, као професор, писац, уредник и издавач. Био је кратко директор, школе у којој и данас ради (деведесетих, али се са те функције сам повукао). Више од четврт века провео је као професор - библиотекар...

Лукић је почео да пише и да објављује врло рано (као ученик, гимназијалац. Прве стихове је објавио још као ученик седмог разреда - Мале новине, Наш глас...1964. године); прву књигу је објавио са непуних деветнаест година. На југословенском конкурс за поезију редакције листа БОРБА и ФОНДА МЛАДИХ ТАЛЕНАТА (1969), освојио је прву (савезну) награду (једногодишњу студијску стипендију). Године 1978. освојио је другу награду за прозу (Просветни преглед). Године 1980. освојио је прву награду за књигу прозе у рукопису, тзв. Вуково перо. Године 1998. Лукићев роман ТРГОВИЦИ СВЕТЛОШЋУ ушао је у конкуренцију за НИН - ов роман године..

ХРОНОЛОГИЈА. (**Хронологија је кључ за разумевање** - тврди Марина Цветајева)

1950. 30. јуна, око 2 : 00 ч. у Мишљеновцу, селу на Пеку, среза Звишког, округа пожаревачког, у кући Лукића рођено је прво мушко дете после рата, неколико година

чекано. Дали су му прво име ЛАЗАР, а затим га је кум крстио по православном обичају у цркви и дао му име МИРОСЛАВ.

Те ноћи, преминула је Стојна Тинчина, сусетка, жена чувеног ајдука и комите, јунакиња романа ЛИТУРГИЈА .

У кући Лукића у то време живе : Станко и Љуба (деда у баба), Ратиборка (сестра од стрица, 1944), отац Михајло и мајка Наталија (рођ. Ранисављевић - Стевић)
1955.

Новембар месец. Умире Станко Лукић. Том умирању присуствује у кући само петогодишњи дечак, Мирослав. Наступа деоба . (...)

1957.

6. августа, рађа се Александар, млађи брат песников.
1958.

Полази у први разред, у месној основној школи. (...)

Основну школу завршава у родном месту, као најбољи ђак. (...) **Као ученик седмог разреда објављује прве песме.**

Михајло Лукић тих година ради, као шеф Економије и секретар Зем. задруге "Златан Пек".

1966.

Јуна месеца, полаже пријемни испит у пожаревачкој гимназији. Уписује први разред у истуреном одељењу ове гимназије, у Кучеву. (...) Врло добар ђак. (...)

1968.

(...) Већ има збирку песама, **Покисло цвеће**. Нуди је СКЗ, али је одбијају.

У Кучеву је песников рођак, Драгослав Лукић, са другим ентузијастима, покренуо велику фолклорну смотру народног стваралаштва ХОМОЉСКИ МОТИВИ.

1969.

Написао је песме **Бранка, Исповест Стоће Циганина**, и преко ноћи, почетком фебруара, постао познат.

Организациони одбор ХОМОЉСКИХ МОТИВА, објављује му књигу **Хомољски мотиви**, у 800 примерака, која бива **распродата за три дана...**

Упознаје лепотицу А. М., четири године старију, верену за странца. Матурира. На захтев оца, уписује Правни факултет у Београду, и полаже само неколико испита. Добија **Прву награду**, на великом југословесном књижевном конкурс **редакције листа "Борба"** и **ФОНДА МЛАДИХ ТАЛЕНАТА** - једногодишњу стипендију. Уместо на Columbia универзитету, у Америци (због незнања енглеског ; у школи је учио руски), троши је у Београду.

1970.

Прелази на Филолошки факултет у Београду и уписује се на Групу за југословенске и светску књижевност.

Објављује песме у **Студенту, Делу, Видицима...**
1972.

Када је покренута **Књижевна реч**, објављује у првом броју **Судбину раба Мирослава...** Крајем лета предаје рукопис књиге песама **Судбина раба Мирослава**, београдској Просвети. Књигу му враћају - одбијају (уредници поезије : Миодраг Павловић, Стеван Раичковић). Исте и следеће године, часопис Књижевност му одбија руковет песама **Бршљан око гимназије** (видети есеј "Савест", у новом другом допуњеном издању АРХИВА У ОСНИВАЊУ, 1 - 2, 1998)

1974.

Апсолвира на београдском Филолошком.

Путује, почетком лета, са пријатељима у Краков ,

Праг и Беч,

Путује, током јесени, у Будимпешту, Сент Андреју, Ђур, Корморан, Беч, Загреб.

У Загребу сусреће Српкињу Ј. Б., ћерку једног пуковника. Раскидају крајем зиме 1974 / 75.

1975 - 1976.

У Мишљеновићу. Чека позив за одлазак на одслужење војног рока.

Зими, проводи дане у **Историјском архиву** у Пожаревцу ; прикупља грађу за романе

Бележи **казивања земљака**. (...) Ради као библиотекар у Гарнизонској библиотеци , у Дому ЈНА Титоград.

1977.

Почетком јула 1977. године завршава служење војног рока и враћа се у Београд(...) Охрабрује критички млађег брата да настави писање. Станују на крају Булевара револуције

1978.

Почетком године почиње да ради као професор књижевности - на одређено време : у Грађевинском школском центру (Хајдук Станкова), а затим прелази у централнобеоградску основну школу "Перо Поповић Ага" (Јованова 22).

Упознаје **Миљану Вићентијевић** (Зрењанин, 1956), тада студенткињу славистике - будућу супругу.

Сусреће дуговечног пријатеља свога покојног деде Станка, београдског лекара и доживотног председника Српског лекарског друштва, генерала **Владу Станојевића**, који умире после неколико њихових сусрета, у позној старости.

Брат му одлази на одслужење војног рока. Прелази у самачки хотел, у Дубровачкој улици.

Тамо уобличава "**Дневник за Сенковића**" и књигу песама "**Домаћи паук**". Нолит му враћа рукопис књиге песама "Домаћи паук". Просвета му враћа рукопис књиге песама "**Преображење, и друге песме о краљици Маб**".

1979.

На југословенском књижевном конкурс "Просветног прегледа" добија другу награду за прозу "**Фасцикла бр. 2**" (прва није додељена).

1980.

Током средине лета, жени се Пожаревачки часопис "Браничево" објављује у неколико наставака часописну верзију романа "Дневник за Сенковића" ...

1981.

Родио му се син, Димитрије

1982 - 1983.

"Народна књига" прихвата "Дневник за Сенковића" за објављивање ; међутим, уредник М. Н. спречава објављивање књиге

Почетком лета 1983. године писац оснива **ЗАВЕТИНЕ**, у којима објављује у 1500 примерака "Дневник за Сенковића".

1984.

Умире му таст, официр ЈНА у пензији.

Хајка на "Књижевну реч" и на песниковог брата Александра због песме "**Пољска муштика**".

1985.

Почетком године, брат му помаже око лепшења тапета у стану његове тапте *Добија анонимне пошљке и телеграме, са поште на Булевару револуције, које не схвата озбиљно.*

1986.

8. марта, рађа му се други син, Иван

Почетком маја, дана - када читава Титославија, у трансу, обележава годишњицу смрти Вође, јављају му телефоном, из стана, да је његова супруга - **Миљана нађена у локви крви на бетону, иза зграде у којој су становали.**

Лекари не успевају да јој спасу живот.

Покушао да покрене истрагу поводом неразјашњених околности смрти покојне супруге ; било је узалуд. У 36. години, остаје удов, са два дечака.

(...) **Одлази са децом у Мишљеновац, код родитеља. Где проводи скоро две године.**

Гајећи децу, уз помоћ мајке и оца. Пишући циклус романа "Пуштање воде мртвима за душу" (десет књига).

(...)

1988 - 1993.

Писац нуди, узалудно, рукописе књига из циклуса романа **ПУШТАЊЕ ВОДЕ МРТВИМА ЗА ДУШУ** скоро свим београдским издавачима (Просвети ; КН ; Рад ; СКЗ ; БИГЗ...)

1990 - 1991.

Маја месеца 1990. Добија **прву награду** "Вуково перо" на југословенском анонимном књижевном конкурс, **за књигу кратких проза у рукопису...**

Објављује књигу свога млађег брата Александра **ОСНИВАЧ ПОДЗЕМНЕ ПРЕСТОНИЦЕ.**

Познат, одраније, као опозиционар, Лукић се не укључује у рад новосонованих политичких странака.

Отпочиње сарадњу у часопису "**САВРЕМЕНИК плус**" (као критичар, есејист).

1993.

БИГЗ објављује обимну песничку књигу "**Земља Недођија**".

Излази библиофилско издање, невелика обимом књига песама **"ФЛОРА ДЕ ЛА МУЊЕ"**.

1995.

Михаило Лукић, песников отац, у седамдесетој години, у сну, доживљава мождани удар . Преживео. Излази, у "Времену књиге" обимна и изванредна књига **"ЕВРОПА"** Александра Лукића, проглашена за једну од најбољих десет објављених књига те године, посвећена М. Лукићу.

1996.

Александар Лукић објављује две књиге свога брата : **АРХИВ У ОСНИВАЊУ, 1 - 2** (песме), и **МУЗЕЈ НЕМОГУЋЕГ РАТАРА** (есеји).

1997.

Заветине објављују Лукићев обиман роман **ЛИТУРГИЈА**, а београдски Апостроф роман **УЈКИН ДОМ**. Ради на покретању **Алманаха за живу традицију, књижевност и алхемију**.

У монографији посвећеној тридесетогодишњици одржавања **ХОМОЉСКИХ МОТИВА**, публициста и пожаревачки песник Синиша Ристић, прештампава обиман избор из Лукићеве књиге **"Свеска ХОМОЉСКИ МОТИВИ"** (1996), и есеј **"Музеј Немогућег Ратара"**.

Исти писац, као антологичар, увршћује у своју антологију **"АНЂЕО СА ЛАМПОМ"** - 14 Лукићевих песама , из књига **"ЗЕМЉА НЕДОЋИЈА"** и **"АРХИВ У ОСНИВАЊУ, 1 - 2"**

1998.

Почетком пролећа излази из штампе обиман **Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију, 1 / 1998**, у коме су објављени, поред осталог, и низ Лукићевих књига (...)

Крајем пролећа нуди **БИГЗ** - у обимни рукопис песничке књиге **МОАРА PARASSITA (Пуста воденица)**.

Одговор стиже окаснело, следеће године.

(Холдинг компанија БИГЗ. д. о. о. / БИГЗ - Издавачко предузеће д. о. о. , Булевар војводе Мишића 17

*"Поштовани и драги господине Лукићу,
Жао ми је што морам да Вам напишем писмо какво нисам желео...*

Одговорлачио сам са њим надајући се бољим приликама у БИГЗ - у, али овде је ситуација из дана у дан постајала све тежа. Целе прошле године били смо у апсолутној беспарици и све књиге домаћих аутора објавили смо само уз спонзорску помоћ. А сада ни то не чинимо, јер смо у току великих трансформација и промене. Од Нове године, ја сам у пензији, а "до даљњег" обављам дужност главног и одговорног уредника; то "до даљњег" може бити буквално до данас или до сутра. Јер данас је и директорка дала оставку... Зато Вам шаљем рукопис да се не би овде затурио... Дакле, треба сачекати избор новог главног и одговорног уредника, као и новог директора Издавачког предузећа - па да се види шта ће бити са тим предузећем. За сада у Редакцији остају Ваши познати уредници - Ного, Максимовић, Росић...Па, за извесно време треба се њима непосредно обратити...

Ја Вам желим свако добро, а понајвише добре књиге.

*Срдачно и с поштовањем,
Димитрије Тасић, (с. р.)
гл. и одг. уредник*

16. марта 1999.

Београд ".)

Током јесени, појављује се и коначно издање **АРХИВА У ОСНИВАЊУ, 1 - 5**. Излази **РАЈСКА СВЕЋА**.

1999.

Поводом тридесетогодишњице јавног књижевног деловања, Заветине објављују две Лукићеве књиге : **ВРАТА ЗВИЖДА** (песме) и студију **РЕЛИГИЈА ПОЕЗИЈЕ**.

Појављује се роман **МЕСЕЧЕВА СВАДБА**.

Излази изванредна књига песама **РУСАЉ**.

Лукић завршава у овој мучној и злој години све романе из три циклуса : РЕЧНИК ПРОТОТИПА (ТАМНИ ВИЛАЈЕТ) (последњу, четврту књигу ФАТАМОРГАНЕ ЈЕДНЕ НЕМОГУЋЕ КЊИГЕ), ВЛАШКУ ГОЗБУ (велики роман, трећи, последњи из циклуса ХИПЕРБОРЕЈЦИ), и МЛАДОСТ БЕЗ СТАРОСТИ И ЖИВОТ БЕЗ СМРТИ ...

Изазе врло ласкаве ојене Лукићевих антологија и романа у разним и различитим листовима и часописима.

2000.

Отпочиње објављивање Лукићевог Опуса **№ 1 - УМЕТНОСТ МАХАГОНИЈА у 25 књига**, књигама **Усамљено дрво И**, и (треће допуњено и измењено издање) **Музеја Немогућег Ратара, Метафизика у белом оделу** , драме **Русаље**..

Појављује се, са закашњењем од годину дана (током лета) Лукићев роман **КУЋА СВЕТИХ РАТОВА**

...

Средином године даноноћно ради на покретању часописа ЗАВЕТИНЕ. (...) Живи у страховитој новчаној оскудици...Међутим, не губи веру и не посустаје..

Садашњи и будући читаоци, који имају бибера у

глави, знаће да цене околности и сваку од појединости ове **Хронологије**.

Састављач је у њеном састављању пошао од онога што је писац Лукић о себи написао (што је расуто у његовом опусу), или од онога што је о Лукићу написано. Надајући се да је овде побројано оно што је главно, да су овде "кључеви за разумевање", Састављач радозналије читаоце упућује и на прво издање књиге **Усамљено дрво**, I (Београд, Мобаров Институт / Заветине, Београд, 2000)... (...)

(Напомена приређивача : ХРОНОЛОГИЈА се овде пренштампава редигована, скраћена, специјално за ово издање, из рукописа пок. С. Иг. Митровића. Пренштампава се, дакле, скраћена, скраћења је учинио сам њен аутор... - Е. Б.)

RESUME

(...)Miroslav Lukich, a poet, a novelist, an essayist, a literary critic, an anthologist, an editor of the Almanach for live tradition, literature and alchemy and testament, had different life and literary destinu of all other Serbian novelistst of the second half of the XX century: from Ivo Andrich to Milorad Pavich. In a shelter for wunderkinds where he was shut when he was almost twenty , he met the whole world, experiences rare poet glory thanks to his first published poems. In a store house he learned well the tragic history of the Balkans and his own country Serbia and the world . In narrowness of one increadable quarantine, he cried out in the middle of ninetees with the cries of the best poets of the Balkans. In one little Belgrade attic surrounded with the whole archives of the Southeast Europe, he created a great literary work - firstly poetic, essayistic revealing series of extraordinary novels, anthologies, book of creative criticism. So Lukich was a poet in his eighteen, nineteen, and he did not end up with contarversal withdraw like Artir Rimbaud. (...) Balanced creative development Nature, Destinu or God gave to Lukich everything that is desirable. That kept him on surface, that kept him and has been keeping him ON THE WIND, ON THE HEIGHST, ON THE CLEARING. Lukich iz not only the poet of the two, three or five extraordinary poems (like Laza Kostich) or poet of only one , two , thre wonedrful books (like J. Duchich, M. Rakich, M. Crnjanski, Rastko Petrovich, Vinaver; Vasko Popa, Miodrag Pavlovich, S.

Raichkovich, M. Bechkovich, Ljubomir Simovich...); he is the poet of the the deepest personal poems and verses in all Serbian poetry ; and that defines , or will define his place in the thru hierarchy of contemporary Serbian poetry and in his history of Serbian poetry of XX century.

If it somehow seemed, that, on the Balkans and in Europe world, that the time of poetry has passed , we suggest to doubting Tomas to dive in great poetic opus of Miroslav Lukich whose verses numbered more than of 20.000 rhymes at the and of the last decade of XX century! The time of the original, persuasive, as much as ancient so as modern poetry has never passed, and never will! Lukich did not come from the ambus of socialistic metaphysics, but from golden long ago forgotten ambusses of old Balcanic heritage, Old Europe, disorder and muth, and under wing of the most vital streams of European and world poetic tradition. The peaks of Lukich's poetry belong to the peaks of Serbian poetry , but also to the peaks of European and world poetic art at the turn of two millenium.

When one gives a deep and long look at everything that has been created in poetic art in whole, that 's to say, conquered and granted to the eternety, every (sensible person) free spirit, can clearly and without anu doubt realise that the whole art (poetry also !) from DARKNESS and NOTHINGNESS bit one little bite. (...)
(...) his book is incorruptable report, persuasive, about unknown, other Serbia strengled disappeared in fires of history, the one which rises from ashes. And because this book is a feast where all the hearts open , at which the best wines is offered . He is the writer who belongs to the most rare race from the time immemorial, **Dichter**, as Borhes would say with the best meaning of the world. Through these poet a spirit of the climate which created him speaks, that 's to say the spirit of the best and the most typical in the part of the world . It seems as if prophecies and a voice of shaman speak trthrough him . But to this poet Christ helped the most giving his sole nobility and freedom. This poetry anouncens and confirms alman and altime, it is for all man kind and altimes. This poet was not supported by the government publishers either from Tito's, or from Slobodan Miloshevich's time. For them, we know that , this poet does not exists! It is necessary that this be knowvn in the world.

... I believe Lukich's liteary glory will begin with this book, which is being published now at the time when there have been already published, his seven books from his voluminous opus THE ART OF MAHOGANY; these are extraordinary shamanistic, prophetic poems, and they represent the whole Lukich's poetry and the stronges marks of this poet : brilliance and the power of his intellect, sensibility, consisatnce, nobility, and thruthfulness. A mother of perfection gave birth to these poems , a great loneliness, and they are turned to millions of soles desirious the real freedom and return of all things to their natural places. This poet will , from this moment

, start to gain enormous , immense army of his invisible allies, readers, on the Balkans and also in the world.

Miroslav Lukich is not the poet sinked in politics; he is the poet who , beside other, announces the epoc which is destroyed. Maybe, considering everything else that has been created by a genius, the way another French poet desribed him a hundred uears before Lukich was born ...

2000. S. Ig. M.
(Prevod : Olivera Stojanović - Maksimović)*

*Одломци из РЕЗИМЕА, први пут објављеног, уз прво издање Лукићеве књиге одабраних песама КРАЉЕВСКЕ ИНСИГНИЈЕ. Ове речи је одабрао за прештампавање сам С. Иг. Митровић. (Е. Б.)

САДРЖАЈ:

Мартовска ноћ	5
Мотив из Босиљковица; Дубраве.....	6
Пролеће у Хомољу.....	6
Традиција и поезија.....	7
Краљ Хомоља.....	10
Краљице и краљеви или истеривање Беле, злог духа.....	13
Повратно коло.....	14
23.август 1971.године.....	19
Савремена историја.....	20
Заступник Оптужније Срба пред Богом....	23

Кратка биографија Боре Мишљеновића.... 25

Митровић није дочекао да види објављени примерак (напомена приређивача)
ВАПАЈ ИЗ КАРАНТИНА
(Поговор Саватија Иг. Митровића, тисан пред његову неочекивану смрт, 2001)

ДОСИЈЕ ПОЛИГРАФА

(БИО - БИБЛИОГРАФСКИ)

(Мирослав ЛУКИЋ, 1950)

1968. - 2003.

(периодика : листови, часописи,
антологије, зборници...)

I Поезија

II Проза

III Есеји. Критика

IV Драма

V Белешке Преводи.

Интервјуи. Писма. Осврти. Публицистика

КЊИГЕ

ЧАСОПИСИ, ЗБОРНИЦИ

НЕПОТПУНА БИБЛИОГРАФИЈА

ОБЈАВЉЕНИХ РАДОВА

О МИРОСЛАВУ ЛУКИЋУ (периодика)

Посебне књиге о стваралаштву Мирослава Лукића

СЕЛЕКТИВАН ИЗБОР КЊИЖЕВНИХ ОЦЕНА

ЛУКИЋЕВОГ СТВАРАЛАШТВА

ЖИВОТОПИС

RESUME